

List učenika OŠ Matije Gupca Gornja Stubica

Lipin Pučkoškolac

Školska godina 1999./2000. broj 5 godina V.

Predstavljamo PŠ Sveti Matej

Najnoviji recept:
Kako postati bolji učenik

Odaberite za sebe pravu izvannastavnu aktivnost

Povijesne crtice iz gornjostubičkog kraja

Uvodnik

Jubilarni peti broj **Lipinog pučkoškolca** upravo je pred vama. Već ste na prvi pogled vidjeli veliku novost – omot je u bojama. To možemo zahvaliti našim sponzorima, a na vama je da pročitate njihove reklame.

Na pragu smo novog tisučljeća pa eto prilike da se okrenemo vlastitim korijenima. Potražili smo podatke o prošlosti Gornje Stubice i posebnu pažnju posvetili školskoj etno zbirci. Marlivo smo pratili sva događanja u školi i oko nje – tako da smo jedva stigli pratiti nastavno gradivo. No, važno je da smo svašta vidjeli i čuli. Uostalom, ono što nosi predznak "obavezno" i nije tako zanimljivo. Zato smo vam predstavili sve izvannastavne aktivnosti – one nisu obavezne.

U ovom broju upoznajte našu područnu školu u Svetom Mateju. Uz rubriku u kojoj predstavljamo učenike koji svoje slobodno vrijeme korisno iskorištavaju, skrećemo pažnju i na stranicu posvećenu osmašima – postat će to stalna rubrika. Što još reći: potražite odgovor na pitanje koje ste postavili u poštanskom sandučiću našeg lista, pročitajte neku lijepu priču ili stih, zabavite se na stranici razbibrige,...

Ines Krušelj-Vidas

SADRŽAJ

Na pragu novog tisučljeća...	3
Povijesne crtice iz gornjostubičkog kraja.....	4
Školske vijesti.....	5
Gostovanja u školi – škola u gostima.....	7
Na satu s.....	9
Dvije matike.....	10
Kako postati bolji učenik..	11
Izaberite pravu izvannastavnu aktivnost....	12
PŠ Sveti Matej.....	14
Školska etno zbirka.....	16
Trendovi.....	18
Naši kreativni učenici.....	19
Stranice osmaša.....	20
Školska knjižница.....	22
Pročitaj knjigu, časopis – pogledaj film.....	23
Anketa.....	24
Problemi – odgovori.....	25
Literarno-likovne stranice.....	27
Razbibriga.....	30

Veliki jubilej 2000.

Svi već znamo da je 2000. godina Velikog jubileja. Ali jubilea čega? Crkva ove godine slavi 2000. godišnjicu Isusovog rođenja. On je svojim rođenjem stavio jednu crtu u povijesti, razdijelio je na novu i staru eru, a od tada se broje godine. Za svoga života na zemlji, Isus je bio kao i svaki drugi običan čovjek – rođen u siromaštvu, skroman, ali i puno bolji od svakog čovjeka. Umro je za nas na križu. Umro, ali i uskrsnuo, te tako i nakon smrti živi među nama. Svatko može prepoznati barem djelić Isusa u svakoj osobi. Ali, Isus se s nama i potpuno sjedinjuje u svetoj pričesti, tj. u sakramentu euharistije. Time svjedočimo da smo njegovo tijelo i dozivamo njegovu riječ. U pričesti Isus također povećava milost posvetnu u nama i daje nam snagu da živimo kao božja djeca. Upravo zbog toga je sakrament euharistije (tj. Isusova prisutnost među nama) vrhunac, središte Velikog jubileja. Zato se ove godine također zove i Euharistijska godina. U ovoj jubilarnoj godini su svi vjernici pozvani na poseban način da obnove svoju vjernost Bogu, Crkvi i svojim bližnjima, te da bolje upoznaju Oca, Sina i Duha svetoga, zajedno s Marijom (jer, ne može se ljubiti onoga koga se ne poznaje) i svjedočimo vjeru.

U svetoj godini iskazujemo zahvalnost i ljubav Bogu, ali i molimo zaštitu od svakog zla. Sveta godina je i godina posebne duhovne obnove, godina posebnog susreta s Isusom Kristom, Spasiteljem i godina nesebične ljubavi nas prema Bogu i prema braći ljudima. Tako je svrha ove godine unutrašnja obnova svakog pojedinca, tj. svatko dobiva priliku za jubilarni oprost.

Sakramentalna ispunjava, sveta pričest, hodočašća, molitve za Papinu nakanu, pohod kojeg crkvi ili svetištu te djela milosrđa ili dobra djela su uvjeti za postignuće potpunog oprosta, navedeni u buli Ivana Pavla II "Incarnationis mysterium". Papa također preporuča: "Bogatstvo jubileja morat će u današnjim kršćanima potvrditi vjeru u Boga objavljenu u Kristu, učvrstiti nadu u isčekivanju vječnog života, ponovno oživiti aktivno milosrđe zauzeto u služenju braći."

Neka vam duša bude spremna za proslavu Velikog jubileja, te da ga što dublje proživite.

- Korišteni časopisi:
 1. Milosti pune, br. 16
 2. List mladih, br. 11

Martina Bigec, 8.c

Štala, Željko Jakopović, 3.a

Vrijeme u kojem živim

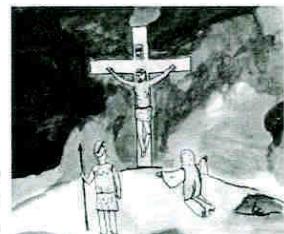
Mi živimo na samom kraju 20. stoljeća. Još nam je malo ostalo da novog tisučljeća. Svijet se danas mnogo promijenio, a najviše u zadnjih 200 godina.

Prije svega izumljen je parni stroj. Izumio ga je James Watt. Razvilo se i vatreno oružje. Najgore za ljudi su protupješačke mine, ali ima i drugog oružja – sve do atomske bombe. Još više se život ljudi promijenio pojavom računala. Sada se mogu ljudi sa raznih krajeva svijeta sporazumijevati i razgovarati preko računala, točnije preko Interneta.

Ljudi se mogu i brže kretati, tj. mogu iz nekog mjesta preći u drugo za puno manje vremena no što su to mogli prije nekih pedesetak godina. Sve više ljudi putuje avionom i nema veze što je to najskuplje prijevozno sredstvo, to je i najbrže.

Neki ipak misle, pogotovo stariji ljudi, da je prije bilo puno bolje živjeti nego danas. Ja ne dijelim njihovo mišljenje jer mislim da je uz sva ova pomagala što ih je čovjek stvorio i izumio ugodno živjeti. Ja, na kraju krajeva, volim svijet u kojem živim.

Tomislav Haramustek, 7.a

Raspjeće
Ivan Dinjar
7.a

Razmišljanja pred kraj tisučljeća

Približava se novo tisučljeće, novi milenij. Svijet se je drastično promijenio. Čovjek je svojim radom promijenio okolinu i time stvorio suvremeniji svijet u kojem on vlada.

Gradio je gradevine, isao na Mjesec, klonirao ovcu i sve to kako bi svijet podložio sebi. Priroda koja ga je okruživala u isto vrijeme ga je zadivila. Svojom ga je razornošću podsjetila da on nije vlasnik svega živoga. Usprkos velikim postignućima, čovjek će sam sebe uništiti nastavi li razarati prirodu.

Onečišćenje okoliša i atmosfere veliki su problem koji neće nestati sam od sebe. Novi milenij dolazi, ali taj problem ostaje. Ili će čovjek shvatiti da mu priroda nije podložna, ili će ga sva pokositi.

Marina Benko, 8. a

POVIJESNE CRTICE IZ GORNJOSTUBIČKOG KRAJA

Na samom pragu u 21. stoljeće želio sam istražiti kako je Gornja Stubica izgledala u prošlosti. Podatke sam tražio u općini, ali ih nisam dobio. Jedini izvor bila mi je knjiga koju sam posudio od velečasnog Ivana Špoljara. Budući da se tu mogu naći podaci uglavnom vezani uz rad župe, izostali su oni svjetovnog sadržaja (npr. kad je u Gornjoj Stubici sagrađena željeznička pruga). To ostavljam kao zadatak novim generacijama školskih novinara.

1209.g. prvi se put u dokumentima spominje crkva sv. Jurja, i selo Hum, kao međaš susjedgradsko-stubičkog posjeda župana Vratislava koji se protezao od Save preko Medvednice do rijeke Krapine.

1279. g. najstariji sačuvani dokument u kojem se spominje naselje Sveti Matej i u njemu crkva sv. Mateja. U dokumentu se ne kaže da je ovo župska crkva. Iz ovoga se podatka ne može zaključiti da je župsko središte ovoga kraja bilo prvotno u Sv. Mateju, odakle je kasnije preneseno u Gornju Stubicu.

1334. g. prvi se put spominje sama župa u Gornjoj Stubici, koja je vjerojatno postojala i davno prije. U tom se istom dokumentu spominje se i župa u Svetom Mateju kod Stubice, koja je vjerojatno trajala kratko vrijeme. Iste godine ban Mikić zapovijeda svojim službenicima da pomažu desetnike kod utjerivanja crkvene desetine u obje Stubice i u nekim drugim mjestima. Inače, s utjerivanjem desetine bilo je i kasnije mnogo teškoča u ovom kraju.

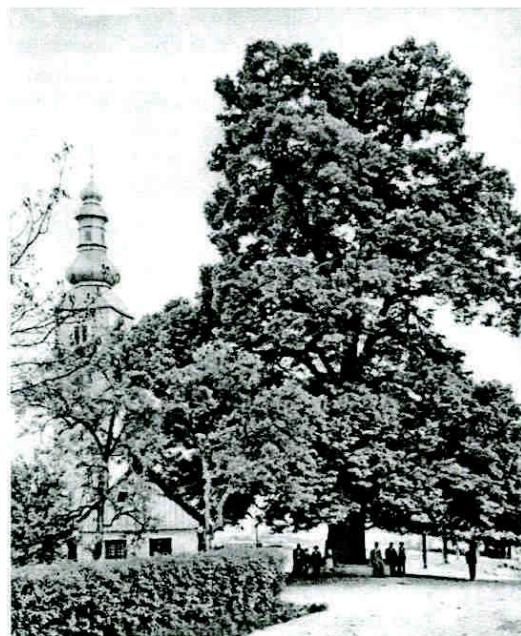
1481. g. posjed Sveti Juraj sa nekim okolnim selima opljačkan od Turaka (o tome svjedoče imena sela Karivaroš i Sekirevo Selo)

1501. g. Đuro, prvi župnik Gornje Stubice, koji se spominje u dokumentima

1573. g. zbio se događaj po kojem je stubički kraj i najpoznatiji – Seljačka buna. Njoj je prethodilo nezadovoljstvo seljaka zbog turskog pustošenja naših krajeva i plemićkih nepravda i tlaka. Početak i glavno poprište Seljačke bune nalazio se na feudalnim posjedima Sudjedgrad i Stubica. Ovdje su se za vlast otimale dvije velikaške obitelji: Tahy i Hennyngh. Tijekom 1572. godine stvarao se ustanički savez koji je obuhvaćao kmetove u posjedima Susjedgrad, Stubica, Cesograd, Krapina, Konjčina i ostalo Zagorje do Save. Nakon uvodnih manjih bitaka 9. veljače 1573. godine došlo je do odlučujuće, četverosatne bitke između seljaka i plemićke vojske u Stubičkim Toplicama. 5000 Alapićevih konjanika i pješaka pobijedilo je 6000 slabije uvježbanih i opremljenih seljaka.

1669. g. je prigodom kanonske vizitacije

crkva sv. Jurja potanje opisana. Bila je sva zidana te je svetište posvoden. Lađa ima ravan strop. Toranj je visok, nije u skladu s crkvom, a u njemu su dva posvećena zvona. U velikom ormaru čuvaju se razne misne potrepštine, a u škrinji se čuva crkveni novac. Glavni je oltar izrezbaren, obojen i djelomično pozlaćen. Na njemu se osim kipa sv. Jurja, nalazi i nekoliko drugih kipova. U crkvenom je posjedu i mnoštvo raznovrsnog posuđa i stvari za bogoslužje. Takoder dolazi novi župnik Petar Ivančić o kojem je zabilježeno da je položio ispite iz filozofije te slušao predavanja iz kazuistike. Vizitator još izvješćuje da u župi ima javnih bludnica, preljubnika, vanbračne djece. No, doskoro se prilike popravljaju revnim djelovanjem dušobrižnika.

Gupčeva lipa 1936. godine

1680. g. nema više javnih grešnika; svi se o Uskrsu ispovijedaju.

1691. g. za kanonske vizitacije ističe se, da nakon što je Slavonija oslobođena od Turaka, crkva u G. Stubici znatno se poljepšala. Između ostalog, na glavni oltar dodani su neki novi kipovi. U istom izvještaju stoji da službu kolatora u ovoj župi i dalje vrše dvije velikaške obitelji: Oršići i Domjanići. Oršići su vlasnici posjeda Gornje Stubice i dvorca u Samcima, a Domjanići stanuju u Golubovcu, a posjede imaju na području objiju Stubica.

1770. g. prema svjedočanstvu grofa Adama Oršića Slanim Potokom je uistinu tekao slani potok, pa je komorska uprava poslala rudare, ali se nije ništa uredilo nego se sve zatrpalо.

1792. g. osnovana je lokalna kapelacija u Svetom Mateju za sela Sv. Matej, Laz, Šagudovec i Karivaroš. Kapelacija je tada imala 784 stanovnika.

1808. g. župa ima 18 sela. Još nema sela: Bančica, Hrenice, Milekovo Selo, Repičevo Selo te Volavec. Tada su to još zaselci, uključeni u druga sela, a samostalna sela postaju sredinom 19. stoljeća. Iste je godine u kanonskoj vizitaciji opisana kapela Svete Marije u Dubovcu. Kapela je duga oko 11,5, široka 6 i visoka oko 6,5 metara. Na velikom oltaru stoji kip B. D. Marije s djetetom u ruci. Postoji i sporedni oltar sv. Vida. U tornju se nalaze tri zvona težine 112, 40 i 17 kg.

1883. g. postavljeni su i zbačeni u Zagrebu dvojezični grbovi (na mađarskom i hrvatskom), a zatim su izbili nemiri u raznim hrvatskim krajevima pa tako i u stubičkom kraju. Početak je bio u Mariji Bistrici. 26. kolovoza seljaci su zbacili grb s tamošnjeg općinskog ureda, demolirali zgradu i isprebijali načelnika i bilježnika. Prilikom sukoba s oružnicima poginuo je jedan seljak iz Sv. Mateja. Malo kasnije narod je navalio na školu u Gornjoj Stubici, razbio sve prozore, istukao učitelja pred djecom i pogrdjavao župnika. Njih dvojica te općinski pisar i bilježnik morali su potpisati izjavu da su Hrvati, a ne mađaroni. U Dobrim Zdencima svjetina je razlupala prozore na kući Bele Kovača i ispustila mu vino. 27. kolovoza pobunjenici su provallili u općinsku zgradu. Općinski su se službenici uglavnom razbjegali, pa su pobunjenici provallili u njihove kuće, a njihovu imovinu djelomično uništili, djelomično razgrabili. Devet seljaka osuđeno je na godinu dana stroge tamnica, dvadesetak njih na 4 – 10 mjeseci zatvora, a ostali na manje kazne.

1936.–1937. g. se u župnoj crkvi zbijavaju tolike promjene da se može reći da je bila ponovno izgrađena.

1942. g. izgrađena je kapela Kraljice Mira u Dobrim Zdencima. Duga je 14, široka 8, a toranja je visok 20 metara. Zvono je teško 120 kg.

1979. g. u G. Stubicu dolazi i sadašnji župnik Ivan Špoljar. Roden 1933. u Višnjevcu pokraj Vinagore, a ređen 1959. godine. Prije dolaska ovamo bio je župnik u Kašničkoj lvi kod Garešnice. Dao ogroman doprinos za obnovu župne crkve i njezine okoline, kao i za duhovno uzdizanje vjernika župe. Samo jedan mali primjer je lijepo uređen okoliš crkve s više od 50 vrsta ukrasnih sadnica i spomenikom majci Domovini.

Filip Drempetić, 8.a

Literatura:

Josip Butorac: Stubica Donja i Gornja 1209.-1982.; iz povijesti objiu župa, Zagreb-Stubica, Kršćanska sadašnjost, 1982.

Od kronične nestašice materijalnih sredstava našu školu spašavaju dobri ljudi

Početak ove školske godine obilježila je značajna donacija naših Gornjostubičanaca iz Schaffhausen. Ovo je već drugi put da su se odazvali našoj zamolbi za novčanu pomoć. Prvi puta poklonili su nam projektor koji omogućava projekciju slike s TV ili videa čija veličina može biti do 381 cm u dijagonali, a što je osobito korisno za razredne projekcije.

Zahvaljujući nesebičnoj pomoći gospodina Mate Novosela i gospodina Božidara Ruklića koji su odvojili svoje dragocjeno vrijeme i organizirali prikupljanje novca u područjima u kojima žive naši Gornjostubičanci, prikupljeno je 2 620,00 CHF ili 12 399,74 kn. Kupili smo računalo Pentium III, 450 Mhz koje je smješteno u školskoj knjižnici i koristiti će se za pristup INTERNETU. Koliko je taj suvremeni izvor informacija značajan i danas nezaobilazan nije potrebno posebno naglašavati. Stoga još jedno veliko HVALA svima koji su omogućili da gornjostubički školarci upoznaju naјsuvremeniji izvor znanja.

Evo imena tih plemenitih donatora: Ivan Bočkaj, Juraj Bočkaj, Dragutin Brezak, Đurđica Čavka-Sinković, Ivan Čmavec, Stjepan Drempetić, Jacinta Eichof-Frajtak, Dragutin Hren, Dragutin Hren, Željko Hrenek, Branko Hrgetić, Štefica Ivanković-Vuković, Marjan Karabin, Josip Kirin, Vlado Komin, Stjepan Komin, Juraj Kosec, Ivan Kosec, Stjepan Kosec, Vlatko Kosec, Kristina Krčmarić-Vuković, Biserka lež, Ivan Novina, Josip Novina, Mato Novosel, Ivan Odrličan, Alojz Osrečak, Dragutin Petrović, Dragutin Pušec, Božidar Ruklić, Josip Ruklić, Stjepan Ruklić, Ana Ruklić, Zvonko Slivar, Danijela Šuter-Sinković, Stjepan Sviben, Stjepan Vreš, Tomo Zebić, Stjepan Zebić, Vlado Zrinščak.

Koliko li smo samo živaca izgubili čekajući nove školske udžbenike? Eto, prošla je sredina devetog mjeseca, a većini knjiga naručenih preko narudžbenice nema ni traga ni glasa. Ipak, sví zajedno možemo se tješiti uvidajući da smo još i dobro prošli. Većina škola u Zagrebu nije dobila niti narudžbenice što je rezultiralo višesatnim čekanjem pred knjižarama. Da stvar bude gora, kada se napokon dođe na red, nema polovice naslova koji se traže. I dok sví uglavnom krvica traže u Ministarstvu prosvjete, osobe iz Ministarstva za gužve krive ravnatelje. Za nas je važnija činjenica da satovi prolaze, a udžbenika nema. No, tko čeka, taj i dočeka pa se nadam da ćemo i mi dočekati svoje udžbenike.

Spojiti ugodno s korisnim

Upravo smo to učinili 8. 10. 1999. god. krenuvši u školu u prirodu. Mom 7. c razredu, našem razredniku gospodinu Mihajloviću i gospodi Petek, odredište je bio Dubovec. Vrijeme je bilo kao stvoreno za pješačenje, pa smo se nakon Dubovca uputili i malo dalje. Dečki su ostali igrati nogomet na igralištu, a mi cure, razrednik i gospoda Petek smo se osyežili (sokovima i grickalicama) kod crkve, pa put pod noge. Došli smo do zaselka Videki u kojem žive samo starci. Tamo smo se upoznali s gospodom Ankom Videkom koja nam je nakon kraćeg razgovora dala koristan savjet: "Imela sam i ja bradavice po desnoj ruki. Se jena na drugoj. Išla sam k doktorici u Zagreb i u vlaku mi je jedna gospoda iz Međimurja rekla od čega buju te bradavice prešle: Kaj ti je to na ruki? Im su to bradavice. Zemi ti ražene brašne i z vodom se to pomiješa i čeka se dok se skiseli. Unda se stim kravam namaže vime i bradavice pređeju. Prve se ide u crkvu i kad je podiganje zaštitniku crkve se veli i svetom Trojstvu: Sveti trojstvo, zemi mi to i tak tri put. Iste tak ti bradavice i pređeju z ruku ak se namažeš s tim i tak vu cijerkve napraviš". Ana Videk nam je također savjetovala da se popnemo na obližnji brije i da ćemo od tamo vidjeti Bedekovčinu i Zabok kao na dlanu.

No, vrijeme je teklo i morali smo krenuti natrag. Pozdravili smo se s Ankom i pošli put kuće.

Martina Mikulić, 7.c

Nikolinje u našoj školi

Kao i svake godine, tako i ove 6. 12. u našu školu došao je sveti Nikola. Donio je darove za učenike nižih razreda. Očekivali su ga u međuturnusu. Za to su vrijeme članovi dramske grupe izveli kratki poučni igrokaz u kojem sveti Nikola nagraduje nesebičnost, prijateljstvo i ljubav prema osamljenim ili bolesnim ljudima. Učenici su igrokaz pažljivo pratili i s velikim pljeskom nagradili izvođače. Zatim se u program uključio i mali zbor te je pravi sveti Nikola dočekan veselim nikolinjskim pjesmama. Pravo oduševljenje nastavljeno je kada je sveti Nikola krenuo u svaki razred pojedinačno podijeliti učenicima male darove. No, valja napomenuti da su ga u tom plemenitom poslu ometala dva krampusa stvarajući nered i tražeći sebi slične među učenicima. Neka ostane tajna koliko su ih u našoj školi pronašli.

Snježana Čmavec, 8.b

Kraj 1. polugodišta Rastanak u blagdanskom raspoloženju

U četvrtak 23. prosinca 1999. godine, zadnjeg dana nastave u 1. polugodištu nakon 4. školskog sata sva djeca, učitelji, čistačice i domari okupili su se u školskoj dvorani kako bi pogledali prigodni program.

Najprije nam se s nekoliko riječi obratio gospodin ravnatelj koji je govorio o proteklom razdoblju godine. Zatim su nastupali učenici iz područne škole Sveti Matej sa svojom predstavom Zrcale na kajkavskom. Njihovu dramsku grupu vodi učiteljica Snježana Glogač. Kao što je i voditeljica programa Jelena Lisak najavila, oni su malom Božiću darovali svoj trud koji su uložili u tu predstavu.

Nakon njih nastupao je školski zbor i tamburaši pod vodstvom učiteljice Marine Pakelj pjevali su i svirali božićne pjesme, a pridružila im se i publika. Na kraju smo vidjeli dva prizora iz Isusova života. Učiteljica Zvonimira Marjančić uvježbala je s mlađom dramskom grupom poklonstvo triju kraljeva, a sa starijima bijeg Isusa, Marije i Josipa u pustinju. Bilo je zanimljivo, ali se neki dijelovi teksta nisu baš dobro čuli.

Po završetku programa svi su daci sa svojim razrednicima otišli u svoje učionice. Tamo dobili svoje knjižice i božićne darove. Poslije smo svi pošli sretni i puni blagdanskog veselja svojim kućama.

Valerija Benko, 7.a

Do kada nastava bez udžbenika?

Filip Drempetić, 8.a

Kak su to naše babice delale

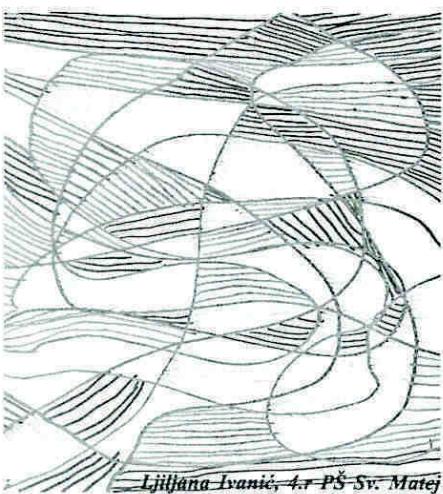
Njegujući i čuvajući uspomenu na našu starinu, na naše običaje, u školi se na različite načine učenike upoznaje sa svime što je nekada činilo svakodnevnicu života. Zainteresirane učenike okupljaju učiteljice Olgica Tursan i Božica Lacković u Etnografskoj i Folklornoj grupi. Ove godine djeca su naučila raditi ukrase-rožice od krep papira kojima su se nekada kitili božićni cimeri ili mala kućna raspela za prigodne blagdane. Na inicijativu gde Darinke Hanžek i gde Marije Šoštari marljive ručice učenika nižih razreda pripremile su buketiće takvih rožica za sve sudionike tradicionalnog božićnog koncerta "Čestit Vam Božić".

Predstavljale su našu školu na državnoj razini natjecanja

Prema rezultatima školskog natjecanja iz povijesti, učenice Jasna Sviben iz 8.a i Martina Mikulić iz 7.c krenule su na županijsko natjecanje u Zlatar. Tamo su sve protivnike "potukle" i 25. svibnja sa svojim mentorom Jurjem Hanžićem išle na državno natjecanje u Zadar gdje su jasno dokazale da je povijest Zagorcima u malom prstu. Jasna dijeli treće mjesto, a Martina je 5. u državi.

Na županijskom natjecanju iz matematike u Konjčini Martina Bigec, 8.c plasirala se dalje, tako da je od 10.-13. svibnja sudjelovala na državnom natjecanju u Malom Lošinju. Dijeli solidno 12.-13. mjesto. Mentorica joj je učiteljica Đurdica Škvorc. Iskrene čestitke Martin!

Ljiljana Ivanić, 4.r PŠ Sv. Matej

Fašnik

Dan prije samog Fašnika, imendana svih muških osoba, 6. 3. 2000. u predvorju naše škole održana je mala priredba za učenike nižih razreda. Oni su se uključili u izbor NAJ... maske. Sve te lijepe, čudnovate i čudovišne krinke i krabulje krasile su panoe i etno prostor. Sve dok se nije sastala komisija: učitelj Radmilo Mihajlović i pedagog Drago Sedlar te su odabrali najbolju masku za svaki razred. No, prije proglašenja upriličen je kratki program u kojem su nastupali članovi starije dramske grupe: Mačka, Vještica, Cvijet i Slikar (odnosno Ana Aleksandra Škudar, Željka Šagud, Sanja Pušec i Martina Petrović) i članovi mlađe dramske grupe u igrokazu Operacija mrnjau ili tko je ukrao rodendansku tortu (Ana Lešković, Ana Lukina, Sanja Sviben, Mako Đurđević, Matija Lukina, Kristijan Rusan, Josipa Kosec, Danijela Jurina), nastupali su mali lutkari u originalnim kostimima, čuli smo nekoliko veselih pjesmica koje je otpjevao mali maskirani zbor. U goste su nam došli i maškari iz PŠ Sveti Matej, a maskirana folklorna grupa uspjela je od ravnatelja škole dobiti svoju porciju slatkisa. Eh, da nam je maškarada svaki dan.

Snježana Čmarec, 8.b

VIŠE SE NE PJEŠAČI DO ŠKOLE

Od početka drugog polugodišta učenici od 1. do 4. razreda iz Slanog Potoka i učenici od 5. do 8. razreda iz Dubovca više ne moraju rano ustajati da bi na vrijeme stigli u školu. Naime, poduzeće "Croatiatrans" iz Zlatara osiguralo je kombi vozilo za te dvije nove relacije. Iz Dubovca se krenulo 19. siječnja, a iz Slanog Potoka 24. siječnja 2000. Iako Ministarstvo prosvjete i športa sufinancira prijevoz učenika koji žive daleko od škole, s navedenim selima nisu postojale redovne autobusne linije pa je ovaj potez poduzeća "Croatiatrans" doista hvale vrijedan.

OGLEDALCE, OGLEDALCE...

Sad se napokon nitko ne može žaliti na školske WC-e, jer ih je naš vrijedni ravnatelj dao popraviti i urediti. Naime, stavljene su potpuno "friške" daske u crvenoj i plavoj nijansi. Nasuprot njih možemo vidjeti prekrasne mozaike u obliku cvjetova, sunca ili već nečeg sličnog. Autor je gospodin Tomislav Horjan, koji je već uljepšao našu školsku kuhinju. Postavljene su i nove slavine, te ogledala kako bi našim učenicima boravak u školi i školskim WC-ima bio što ugodniji i ljepši. (U prijevodu: da naši učenici ne bi demolirali, a frizure i make-up bili postojani i održani...)

Ksenija Kuhta, 8.b

Pozdrav proljeću

Napokon je došao petak. Vrijeme kad smo išli na izlet. Ujutro u 8 sati okupio se cijeli razred pred školom. Svi smo imali male "ruksake" s hranom i uzbudeno čekali polazak. Učiteljica je došla i krenuli smo na Hum Stubički.

Od škole smo pješice krenuli cestom kroz centar Gornje Stubice. Putem smo razgovarali i pjevali. Došli smo do ceste koja vodi na brije na Hum. Razgledavali smo seoska dvorišta, a ljudi su nas radoznalo gledali. Uživali smo u prekrasnoj prirodi. Išli smo samo u brije, pa nam je bilo vruće, ali nas je zato rashladivo lagani vjetar. Usput nam je nosio mirise proljetnog cvijeća, trave i šume. Na livadama se zelenila visoka bujna trava iz koje su cvjetići dizali svoje glavice prema toplomu suncu. Iz pšenice su se sramežljivo smijali crveni makovi. Drveće se šepirilo sa svojim raskošnim krošnjama, a grane su se njihale u ritmu muzike koju je svirao vjetar. Cvrkut ptičica pratilo nas je cijelim putem. Najviše nam se svidjelo na Oštrecu odakle smo imali lijepi pogled na Stubicu. Usput nam je učiteljica rekla mnogo zanimljivosti.

Na povratku smo stali kod škole u Humu. Škola je puno manja od naše i nije tako lijepo uređen okoliš kao oko naše škole. Tu smo ostali pojesti sendviče i poigrati se. Dječaci su igrali nogomet, a djevojčice gumi-gumi. Imali smo sa sobom bilježnice i bojice pa smo i crtali što nam se svidjelo u Humu. Nakon igre smo polako krenuli natrag. Kući smo išli samo niz brije tako da smo se za čas spustili do centra Gornje Stubice. Puni dojmova, lijepih slika i novog znanja krenuli smo svojim kućama. Neki su još išli i na sladoled jer je bilo vruće ili su se još igrali.

Manuela Novina, 2.a

Biti ili ne biti pitanje je sada

Petak je, 12. 11. 1999. Dugo očekivani dan konačno je stigao. Hura! Danas idemo u Zagreb pogledati izložbu Otomanskog carstva, te pogledati dramu Čuvenog Williama Shakespearea Zimska priča u izvedbi glumaca Dramskog kazališta Gavella.

U 3 sata na cesti za Pasansku Goricu već su nas čekali autobusi. Skupljajući se već smo se svadili tko će sjediti na zadnjim sjedalima. Zbog naguravanja oko autobusa dobili smo "jezikove juhe" od vozača. Kad smo ušli, svadba oko sjedenja se ponovila. No, dečki su opet izvukli debљi kraj, a cure su pokazale kako je 21. st. nagovještaj prevlasti ženskog roda nad muškim.

Na putu je bilo veselo. Pjevalo se, vrštalo i dobacivali se razni komentari. Padali su i prvi sendviči. Gledajući rijeku Savu i brojne semafore znali smo da se približavamo Zagrebu.

Izlazeći iz autobusa zadržljeno smo promatrati zagrebačku katedralu i ljudi koji su sami žurno prolazili ne pitajući se tko smo mi i zašto smo ovdje. Zamolio su nas svojim problemima gledalici u podi i odlazili sve dalje i dalje. Kako se samo razlikujemo od nas, Zagoraca. Mi se odmah raspisujemo kad netko dođe k nama, a njih nije ni briga.

Cim smo prošli kroz Kamenita vrata, stigli smo do velike galerije Klovičevi dvori gdje se održava izložba Otomanskog carstva. Podijeljeni u tri skupine razgledavali smo tursku ostavštinu. Svaki detalj, ali baš svaki imao je na sebi neku veliku vrijednost, dragulje, gorske kristale i dr. Fotografije, slike, tepisi visjeli su na zidovima i dočaravali ugodaj muslimanske kulture. U pozadini se čula prava turska glazba koja je djelovala toliko uspavljajuće da su neki počeli zjevati. Vodič je govorio tih i nježno te smo već svi mi mislili da smo u krevetu. No, svismose probudili kad smo stigli do najvrednijeg predmeta - vrča opločenog draguljima koji su toliko svjetili da smo poželjeli da nam svijetle i dalje u našoj banci.

Brzim koracima uputili smo se prema McDonald'su. Tamno smo se fino naklopali hamburgera i pomfrita. No, ljudi je bilo vrlo mnogo pa su neki morali stajati. Kako je većina nas bila gotova, krenuli smo prema Kazalištu. Do same predstave bilo je još dosta vremena. Iskoristili smo ga razgledavanje izloga i Cvjetnog trga. Kada smo konačno došli do "Gavelle", morali smo čekati. Loveći se uokolo i izazivajući jedni druge dočekali smo početak predstave.

Mrakje. Čuje se samo šuštanje i ples glumaca na pozornici. Zbog bijelih zastora ne možemo raspozнатi glumce. Dize se zastor. Predstava počinje. Uvježbani pokreti, dijalozni, kretanje lete pozornicom i gledalištem. Ljutnja, prijevare, ljubomore, smrt okupiraju Shakespearea. Mržnja, propast, tuga glavni su likovi predstave. Na kraju ipak sretan završetak. Veliki pljesak i podrška davali su do znanja glumcima da su osvojili još nekoliko srca za svoju golemu riznicu.

Vraćamo se kući. Svi umorni još uvijek imamo snage za nove trač - partije koje želimo čekaju da ih netko otvari.

Što drugo reči nego: bilo je prelijepo. Svaka čast i poхvala onima koji su organizirali ovaj izlet i posjet ovoj veličanstvenoj predstavi. A svima vama koji niste bili, neka vam bude žao!

Marina Benko, 8.a

Anto Gardaš u našoj školi

Susret s piscom Antonom Gardašem 22. 10. 1999. u Osnovnoj školi Matje Gupca u Gornjoj Stubici bio je ispunjen šalama i pjesmama pisača te mnogobrojnim pitanjima učenika za njega.

Saznavši da u našu školu dolazi jedan od najpopularnijih pisaca za djecu, moja prijateljica Mirjana i ja smislile smo desetak pitanja za gospodina Gardaša. Iako smo u dvoranu došle prije susreta s književnikom, ona je već bila puna, mahom djece iz nižih razreda. Kad su svi zauzeli mjestâ, pojavio se pisac. Srdačno je pozdravio svu djecu koja su mu veselo odzdravila prepoznajući u njegovom glasu nešto toplo i prijateljsko. Gospodin Gardaš nam je za početak odrecitirao jednu razbalalicu koju su mu djeca pomogla nadopuniti. Svidjelo mu se kako smo suradivali pa je nastavio pročitavati svoju priču o lažljivom dječaku koji se za svaku laž smanjio za pola milimetra. Vješto dočaravajući smanjivanje dječaka iz priče rječima krc, krc, pisac je svu djecu uverio da je lagati opasno i nepotrebno.

Nakon priče bio je red da djeca postave pitanja. I tad sam se uistinu iznenadila. Kao nikad do sada, pitanja su najviše postavljala učenici nižih razreda. Moram priznati da zbog njihove znatiželje nisam dobila priliku upotrijebiti svoja tako lijepo pripremljena pitanja. No, ipak iz odgovora na postavljena pitanja mogli smo dosta saznati o piscu, npr. da je napisao već 30 knjiga (od toga 20 za djecu), da je prvu pjesmu napisao s 12 godina i da mu se knjige izdaju u velikim nakladama.

Na kraju je Anto Gardaš podijelio nekoliko autograma i istaknuo da žuri u drugu školu. Upitala sam ga ima li vremena za kratak intervj, no on je odbio. Nije mi preostalo drugo nego da napišem ovaj kratak prikaz. Uostalom, bolje prikaz nego ništa.

Martina Mikulić, 7.c

Ana i Silvije Vidović

- intervju

"Potrebno je da čovjek bude siguran u to što radi"

26. studenoga 1999. održan je u našoj školi koncert Ane i Silvije Vidovića. Ovo je dvoje mladih, svjetski poznatih umjetnika nakon godine ponovno nastupilo u našoj školi i dvoru Golubovec. Svi oni koji su bili prisutni, uistinu mogu žaliti jer je koncert bio izvanredan. Silvije nam je na glasoviru odsvirao djela: Crveni karafil, Tico - tico, Sanjarenje, Preludij br. 24 i Bumbarov let, dok je Ana na gitari odsvirala Rositu, Ljubavnu serenadu, Danza Brasilieru, Sjećanje na Alhambra i Asturias, a na kraju su zajedno odsvirali Concierto de aranze i El vito. Za vrijeme njihovog boravka napravljen je intervju s Anom i Silvijem.

• Kada ste se počeli baviti glazbom?

ANA: Ja sam se glazbom počela baviti u 5. godini.

SILVJE: Glazbom sam se počeo baviti u 7. godini svirajući harmoniku.

• Na kojim ste natjecanjima dosad sudjelovali?

ANA: Ja sam na natjecanja krenula sa sedam godina. Tada sam na republičkom natjecanju osvojila 1. mjesto iako sam bila najmlada. Zatim sam nastupala u 2. i 3. kategoriji te ponovno bila najbolja. U Varšavi sam na Euroviziju natjecanju na svim glazbenim instrumentima osvojila posebnu nagradu, u Londonu prvu nagradu, u Berlinu drugu, u Bariju drugu, u Španjolskoj prvu i u New Yorku prvu.

SILVJE: Ne bih sada izdvajao neke posebne nagrade, no nastupao sam na natjecanjima i za harmoniku i za klavir. Inače, imam puno prvih, bivših jugoslavenskih nagrada, jednom sam na Akademiji osvojio drugu.

• Koliko vam je u cijelokupnoj karijeri značila potpora roditelja?

ANA: Naravno da nam je mnogo značila i bez njih ne bismo mogli stići na sve obaveze. A također meni je jako bitna moralna potpora, jer mislim da je svijet dosta okrutan i potrebno je da čovjek bude siguran u to što radi. Osim toga, ne možemo sami brinuti o putovanjima i svim obavezama.

SILVJE: Pa i samo sviranje počeli smo na poticaj našeg oca i bio nam je velika potpora u karijeri, dok nam je trenutno i manager.

Ana Vidović

GOSTOVANJA U ŠKOLI - ŠKOLA U GOSTIMA

• A jeste li bili kad pred posustajanjem u karijeri?

ANA: Ja osobno nisam nikad bila u nekakvoj velikoj krizi iako čovjek dode u neke teške situacije u životu, ali u mojoj slučaju to traje dosta kratko, jer sam ja sigurna u ono što radim i ne mogu tako lako posustati.

SILVIE: Pa ne bih mogao izdvojiti neki poseban trenutak u svojoj karijeri, ali mislim da je logično da neko pražnjenje dođe nakon nekog vremena. No, ako čovjek voli to što radi nikad neće posustati na putu do cilja.

• Koliko dnevno vježbate i stignite li se uz to vježbanje baviti nekim hobijem ili drugim aktivnostima?

ANA: Pa, dnevno vježbam oko 7-8 sati, ovisi kako kad. Nažalost, uz to vježbanje nemam vremena za neke druge obaveze i aktivnosti jer neprestano vježbam i učim. Ali, kada nadem nešto vremena, pročitam nešto ili slušam radio.

SILVIE: Brat i ja smo se dosta dugo bavili tea-kwon-doom te smo na nekim natjecanjima i bili dosta uspješni. Puno smo se bavili slikanjem, pa je i naša kuća puna naših slika, i volimo slušati glazbu.

• Koju glazbu volite slušati?

ANA: Volim slušati jazz i jednu vrstu rock – glazbe. Inače, ono što će slušati uvelike ovisi o mojoj raspoloženju, a rock glazba me često i razveseli.

SILVIE: Osim klasične, volim još rock i zabavnu glazbu.

• Imate li ponekad tremu prije nastupa?

ANA: Pa, uvijek je jedna doza nervoze prisutna. Znam poneke ljude koji su jako nervozni prije nastupa, ali kod mene se ta nervozna zbog brojnosti nastupa uglavnom izgubila.

SILVIE: Pa, nije bilo neke treme kod mene zasad. A mislim da ta vrsta napetosti, ako se pozitivno iskoristi može dobro doći.

• Što planirate u budućnosti?

ANA: Planiram mnoštvo natjecanja i nastupa u budućnosti, možda još upisati post diplomski studij i tako ...

SILVIE: Planiram se i dalje profesionalno baviti glazbom i nastupima. Meni je osobno cilj postati profesor na akademiji, a vjerujem da je to i mojih braća.

• Kako vam se sviđa Čornja Stubica?

ANA: Već smo drugi put tu, no ustvari smo samo iz auta vidjeli vaše mjesto i veoma mi se sviđa eksterijer i samo mjesto gdje je škola smještena.

SILVIE: Pa cijelo Zagorje je poznato kao predivan kraj Hrvatske. Meni se priroda ovdje jako sviđa, posebice brežuljci, a i ljudi su ovdje jako gostoljubivi.

Silvije Vidović

I dok se utopljeni u svakodnevne brige tužimo kako nemamo dovoljno slobodnog vremena, niti ne pitamo kako je umjetnicima poput Ane i Silvije za koje je pojam slobodnog vremena nepoznata riječ. Za njih se zasigurno može reći da rade 24 sata na dan. Pitam se je li doista taj svijet umjetnosti ispunjen samo prepornim obavezama ili se tamo skriva nešto mnogo bolje i ljepše od našeg običnog života.

Filip Dremetić, 8. a

POSJET IZ NJEMACKE ANDREAS BAUMANN I ALBRECHT VOLZ

Zahvaljujući gospodinu ravnatelju Željku Popoviću našu su školu 22. 3. 2000. posjetili glazbenici iz Njemačke Andreas Baumann i Albrecht Volz. Svirali su na glasoviru i udaraljkama.

U učionici glazbene kulture, za učenike nekoliko razreda izveli su kratki program. Koncert je bio odličan. Upoznali smo udaraljke koje se zovu zvončići.

Kad smo slušali glazbu mogao sam u sebi zamisliti kako visibala zoni svojim zvončićem. Svaka izvodi svoju melodiju. Kad sam slušao glazbu zvončića osjećao sam da me nešto diže u zrak.

Andrija Hanžek, 2. a

U Zagrebu

Po drugi puta organiziran je posjet naše škole gradu Zagrebu. U Muzeju za umjetnost i obrt posjetili smo izložbu "Historicism u Hrvatskoj." Zahvaljujući bogatom sadržaju izložbe učenici su se upoznali i sa svoje oči vidjeli različite umjetničke i svakodnevne predmete nastale u doba koje u umjetnosti nazivamo historicizm (s kraja prošlog i početka ovog 20. stoljeća). Kupujući karu za izložbu sudjelovali smo u nagradnoj igri u kojoj smo mogli dobiti automobil, no nitko od nas nije imao toličke sreće.

Pošto smo "glavu napušnili znanjem," hamburgerima, Coca-Colom i sladoledima smo se zaslužili u McDonald's-u. Ovog puta u kinu "Central" pogledali horor Sanjiva dolina s Johnom Deepom u glavnoj uloci.

Ana Aleksandrov Škudar, 7.b

Zmajevi, šale, trice i vesela Jadranka

U četvrtak, 27. 1. 2000. našu školu posjetila je poznata autorica igrokaza, lutkarica i pjesnikinja Jadranka Čunčić Bandov. Susretu su prisustvovali učenici 1.-4. razreda naše škole i njihovi nastavnici.

Jadranka Čunčić Bandov najprije je predstavila sebe, a zatim i svoj rad šaljivim igrokazima (npr. Uspavanka za zmaja Tararadaradja, Pahuljasta priča, ...), a u nekim od igrokaza u izvođenju su joj pomogli učenici iz 3. i 4. razr. Predstavila nam je i svoje knjige Šale, trice, zvrndalice i Igre sa zmajevima. Također je izvela i neke igrokaze iz serije Tikvići kojih je i sama autorica. Poslije je razgovarala s učenicima, te im tako otkrila nešto o sebi i svome poslu.

Glumi od srednje škole, te postaje članica lutkarske grupe Kvak, a tad i počinje pisati knjige, tako da piše već oko dvadeset godina. Završila je školu za odgajateljicu i filozofski fakultet. Sada ima dvoje djece, Hrvoja i Tinu, koja su joj inspiracija za pjesmice (npr. E baš hoću, Gost, ...) i igrokaze. A zapitkivanju učenika su se pridružile i naše novinarke:

• Ima li loših strana pisanja?

• Slabo se plača, ali pisanje me jako usrećuje, zadovoljna sam.

• Imate li kakav savjet za one koji žele pisati?

• Budi uporan.

• Koliko je potrebno za pisanje jedne knjige?

• Do dvije godine.

A kad je već vrijeme bilo na isteku, Katarina, učenica 1. razreda, izrecitirala je pjesmicu Spavalica, a Jurica je gdje Bandov u ime naše škole dao buket cvijeća.

Martina Bigec, 8.c

Udarajući po klaviru

3. ožujka ove godine u glazbenoj učionici održan je još jedan koncert, ali neobičan i poseban. Naime, Slavica Viličić i Zlatko Tonković spojili su glasovir i udaraljke što je zvučalo jako dobro, a istodobno i jako neobično. Na početku je malobrojnu, ali zainteresiranu publiku zabavila naša učenica Vlasta Durina koja uči svirati klavir. Koncert je bio i vrlo poučan jer nam je gospoda Viličić prije svake kompozicije ispričala ponešto o komozitoru, kompoziciji te o samom izvođenju. Učenici su uživali u svim skladbama, no poznatije i više po njihovom ukusu bile su: Pink Panther, Love Story, Railroad Boogie.

Iako nam ovakvo izvođenje pobliže dočarava budućnost, na spoj glasovira i udaraljki naši učenici još uvjek nisu spremni. Trebamo ih pustiti da uživaju u poznatome, a i oni će sami izmisli nešto novo. Ipak, vrijedilo je pokušati.

Ksenija Kuhta, 8.b

Lipin pučkoškolac 5

LJUBAV I SMRT - NA SATU HRVATSKOG

Šesti sat je upravo počeo i mi zauzimamo što bolje pozicije u medijateci. Danas, začudo, skoro nitko ne markira s hrvatskog. Razlog: trebamo gledati film Romeo i Julija. Dakle, film počinje, mi se umirujemo i upravo zaključujemo da film nema prijevoda – sve je na engleskom. Razočarani ipak gledamo. A nije to ni tako strašno – malo engleskog ipak razumijemo, a i sadržaj nam je poznat: Romeo i Julija se zaljube, ali njihove obitelji se mrze. Ali ambijent nije staromodan. Radnja se zbiva u 20. stoljeću: automobili, super odjeća, tulumi, prekrasni suvremeni grad Verona, ... i oružje bez kojeg najmladi članovi obitelji. Montechi i Capuleti "ne idu ni spavati". Glavne uloge igraju Leonardo Di Caprio i Claire Danes. Budući da film traje više od jednog školskog sata, mi cure smo ostale gledati sedmi sat. Zvonilo je za završetak sedmog sata, a i film je gotov. Naravno, ima tragičan završetak, kao i priča, ali sve u svemu bilo je dobro.

Martina Bigec, 8.c

Besplatna putovanja

Učiteljica Sanja Knežić u nastavu uvodi život. Suhoparno izlaganje podataka iz udžbenika zamijenila je isprva ulomcima emisija obrazovnog programa HRT-a, a sada uvodi i još neke zanimljivije metode rada. Učenici su veseli, konačno se od njih traži da sami istražuju, pronalaze, kreativno pristupaju gradivu.

Evo nekoliko rezultata koji govore o njihovom predznanju, temperamentu, shvaćanju zadatka, pogledu na svijet...

Put do Paga

Ujutro smo krenuli autom od Svetog Mateja prema Donjoj Stubici. Od Donje Stubice obilaznicom smo došli do ulaza na autocestu za Karlovac. Kroz Karlovac smo prošli prema Dugoj Resi i skrenuli prema Slunju, gdje se vide prekrasni slapovi i mlinovi na rijeci Korani. Iz Slunja produžili smo za Plitvička jezera. Na Plitvičkim jezerima stali smo ispred restorana i odmorili se. Poslije smo prošetali da vidimo slapove. Nastavili smo putovanje preko Korenice po Kravskom polju prema Udbini i Gračacu. Od Gračaca do Obrovca prošli smo kroz kameniti Velebit. Spuštajući se zavojitom cestom prema Obrovcu prošli smo ispod velike vodovodne cijevi kroz koju se velikom brzinom spušta voda do turbina i HE Obrovac. Pripe Obrovca skrenuli smo desno prema novom Masleničkom mostu. Prošli smo most i nastavili prema Posedarju, gdje se desno skreće za otok Pag. Došli smo na Paški most i nastavili vožnju po otoku Pagu do našeg određenog mjesto, a to je grad Pag. Tamo nam je bilo lijepo svih dana koliko smo ostali.

Dijana Brlek, 5.c

O energiji na novi način

Dolazimo na fiziku. Opet moramo slušati ta dosadna predavanja o energiji. Zar nije dovoljno što znamo da ona postoji? Ali ne, mi moramo znati i da baš svaku pojedinost o njoj. Svaki sat doznajemo nešto više, a završimo ovu školu više je nećemo ni primjećivati.

No, danas je drugačije. Za razliku od ostalih dana kada samo pišemo i pišemo, danas izvodimo pokus. Osjetit ćemo tu energiju o kojoj stalno pričamo u svojim vlastitim rukama. Sada nam više ne trebaju knjige niti bilježnice već samo promatranje i velika doza hrabrosti.

Malo kuhamo kavicu, malo stvaramo novu energiju nekad veću, nekad manju. No sada treba biti hrabar i uhvatiti se za tih 220V. Sada neka se javi onaj pravi. Ali i za tu hrabrost treba imati znanja i vidjeti da to nije 220V nego negdje oko 50V. No, naši dečki su tako "hrabri" da bi se iskušali i na 220V (više nikad ne bi pokušali). No, mnogi su prije pustili elektrode (pomoću njih smo "vidjeli" struju) nego je struja njima potekla. Neki su također željeli pokušati a nisu imali toliko hrabrosti da to učine sami, išli su po dva, tri ili više njih. Tko bi propustio taj osjećaj dok ti žilama prolazi struja i trese te.

Marina Benko, 8.a

Iz GLOBE središnjice od znanstvenika koji obrađuju pristigle podatke dobili smo 12.4.2000. posebno priznanje – Honor Roll Mark – za redovitost slanja podataka u kategorijama: oblaci, atmosfera i klima. Gospodin Dixon M. Butler zahvalio je svim učenicima koji su na taj način pokazivali brigu za globalni okoliš i budućnost našeg planeta.

NIŠANI, PALI!

S početkom nove školske godine dobili smo i neke nove nastavnike. Među njima je i novi nastavnik matematike Gojko Burela. Nastavnik mi je baš dobar, ni strogi ni blag, baš taman. Jedino što nam je rekao da zadaće moramo pisati kemijskom olovkom. Pa mi je sad bilježnica koma. Baš danas na satu matematike, dok je nastavnik pisao zadatke na ploči, određeni dečki iz zadnjih klupa su ga naciljali laserom. Baš kao da igraju igricu u kojoj treba ukokati zločestog izvanzemaljca. Čujem ih kako se cerekaju, ali kad se nastavnik okrenuo prema nama i upitao da li je sve jasno, odmah su počeli klimati glavama potvrđno. Kao da imaju pojma o čemu govorи.

Martina Mikulić 7.c

Učenici 6. a razreda Ana Lešković i Matija Lukina sudjelovali su u natječaju koji je u ožujku pokrenuo nizozemski GLOBE. Trebalo je napisati pjesmicu ili slogan o kvaliteti zraka, odnosno o važnosti zaštite zraka. Evo njihovih radova:

Air

Air is here

air is there

air is everywhere.

Clean or unclean

fresh or unfresh

air is everywhere.

Ana Lešković

Air

We must play with nature fair,
we must keep clean air.

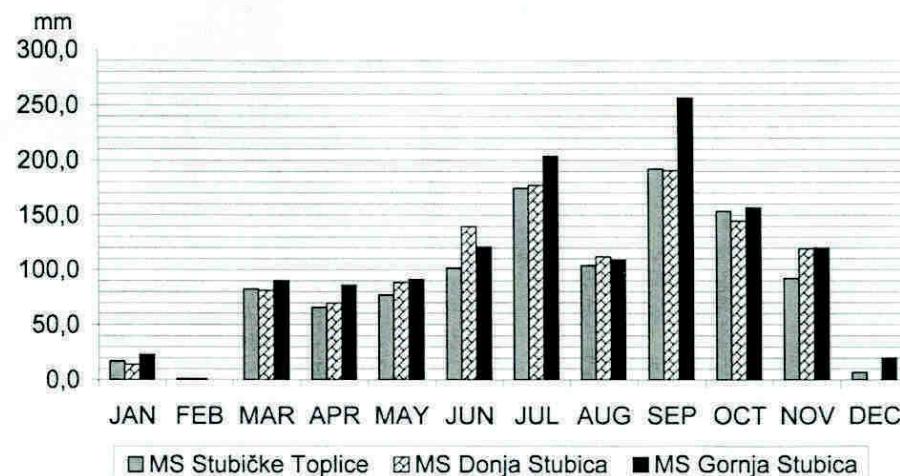
The air must be healthy,

The air must be fresh,

we must not throw dangerous trash.

Matija Lukina

KOLIČINA OBORINE U 1998.g. ZA MJESEĆE POSTAJE STUBIČKE TOPLICE, DONJA STUBICA I GORNJA STUBICA

Usporedba količine oborina je jedan od projekata koji smo napravili od prikupljenih podataka. Podatke za meteorološke postaje Donja Stubica i Stubičke Toplice dobili smo iz Državnog hidrometeorološkog zavoda iz Zagreba (podaci za studeni i prosinac nisu potpuni). Na grafikonu vidimo da su stupci oborina u sve tri postaje približno jednaki, osim onaj za rujan. Ako se prisjetimo da je u tom mjesecu (14.) u Gornjoj Stubici bila poplava, ne iznenaduje ni taj podatak.

IZ POVIJESTI MATEMATIKE

Jeste li znali da je otkriće nule jedan od najvažnijih otkrića u matematici? Pojavljuje se u Indiji kod Bokšalija, u 3. st., kao rezultat oduzimanja a-a. Tada su uvedena i pravila računanja s nulom: $a+0=a$, $a-0=a$, a ...

Nula se pojavila oko 200. g. p. n. e., ali ne kao broj nego kao oznaka za prazno mjesto. (Čak i sredinom 17. st. bilo je matematičara koji su govorili: "nula nije broj.") Nula je imala presudnu ulogu u izgradnji dekadskog pozicijskog sustava u Indiji i njegova prihvatanja u cijelom svijetu. (I stari Babilonci imali su pozicijski sustav ali bez nule, što je stvaralo velike poteškoće u zapisivanju i računanju s brojevima.) Naziv nula je od latinske riječi nullus, što znači "nijedan". A sada evo jednog zanimljivog zadatka za matematičare i za one koji to nisu. Zadatak se nalazi na najpoznatijem matematičkom papirusu tzv. Rihindovom ili Ahmesovom papirusu koji se čuva u Londonu. (Napisao ga je neki Ahmes (Egipćanin) oko 1700. g. p. n. e., a on je zapravo prijepis nekog papirusa još kojih tri stoljeća starijeg, oko prije 4 000 godina.) U slobodnom prijevodu on glasi ovako: "Neko imanje sadrži sedam zgrada. U svakoj od njih je sedam mačaka. Svaka od njih uhvati po sedam miševa od kojih je svaki pojeo sedam zrna pšenice. A svako bi zrno moglo dati sedam mjerica žita. Koliko bi na imanju bilo ukupno zgrada, mačka, miševa, zrna pšenice i mjerica žita?"

DRAGI UČENICI, ČIM PRIJE RIJEŠITE ZADATAK I DONESITE MI TOČNO RJEŠENJE JER VAS OČEKUJE NAGRADA.

VAŠA UČITELJICA MATEMATIKE
KATICA POPOVIĆ

Program Razred 2000 INFORMATIKA

Mnogi će reći kako još nismo u novom tisućljeću, ali znamo da nikad više nećemo imati znamenku 1 na početku godine. Možemo se, još uvijek, pitati kad je točno rođen Isus Krist (dokazi govore o 7. godini prije Krista), ali brojka dva (2) je tu i poželimo joj ugodan boravak u našoj bazi podataka(?)

Kako je informatizacija zahvatila gotovo sve djelatnosti ljudskog življenja, tako i naša škola ne zaostaje u utrci u "naoružanju" (ne nuklearnom), pa se u informatičkoj učionici čuju pucnji s bojišta, ili turiranje motora, uz poneki krik Lion Kinga ili ubod mača Princa. Uz ponos onih par pentiuma, još egzistiraju 286-ice i hrabro izazivaju klinče u obračun s igricama, ali sve više i s programskim kodovima.

Koncem prošle školske godine ravnatelj škole je htio automatizirati proces školske dokumentacije pa je dao "potjernicu" za programom koji može ispisivati svjedodžbe preko računala. Uz zgode i nezgode "oker stojadina", u Zagrebu je pronađen programer koji je imao upravo ono što je trebalo modernoj školi, kakovom drže OŠ Matije Gupca iz Gornje Stubice. Tako je sklopljen bilateralni mirovni sporazum iz kojeg je izrastao program "Razred 2000" za statističku obradu uspjeha učenika u razredu, s ispisom svjedodžbi i bazom podataka, kao matičnom knjigom. Valja napomenuti kako ovakav program koristi izuzetno mali broj škola, osim poneke srednje škole i, vrlo rijetko, neka osnovna škola. Uz sve standarde relacijske baze podataka, program može voditi i ostale statističke podatke potrebne za moderan i funkcionalan život osnovne škole.

Prva godina unosa kompletnih podataka o učenicima bila je kamen spoticanja mnogima koji imaju strah od letenja – oprostite, od računala, ali... Sada je sve mnogo lakše i gotovo svi učitelji su okušali svoje strateško-manevarske sposobnosti u radu s tipkovnicom i mišem, što je za pohvalu. Program se i dalje razvija, i do dvoboja točno u podne, između dva školska Bossa, od kojih jedan zagovara informatizaciju, a drugi je latentno izbjegava, proteći će još redaka i redaka programskega koda, za boljšak pučanstva lijepo naše i ovih nekoliko stotina učenika iz gornjostubičkog kraja.

Svjedodžbe – za ispis spremne!

Drago Tadić, učitelj informatike

Napredni informatičari

U protekle dvije godine na informatici smo učinili i naučili mnogo toga. Naučili smo najosnovniji rad na kompjuterima (snimati na diskete, raditi u Windowsu, "surfati",...) "Surfamo" internetom i pronalazimo najnovije vijesti (koje su vrlo interesantne). Također prikupljamo sastavke, te radove kako bi uredili školski list "Lipin pučkoškolac", te list mjesta "Gupčeva lipa." Počeli smo izrađivati WEB stranice naše škole.

Naša škola je među prvima koja ima GLOBE program pa šaljemo podatke u Ameriku. Uvijek imamo i vremena za igrice što je nama najdraži dio sata, odnosno informatike. Uređujemo panoe, a škola je pretplaćena na nekoliko časopisa iz kojih uvijek nešto naučimo i saznamo novosti. Prepisujemo tekstove što je vrlo dosadno raditi.

Nedavno smo dobili novog nastavnika iz informatike koji nas uvijek tjera na rad. Poneki put slušamo glazbu, zezamo se ili međusobno razgovaramo. Prije godinu dana kupljena su dva kompjutora, te nam je tako olakšan rad. Učenici su jako marljivi i svaki sat naprave nešto što se tiče informatike. Na satu informatike nam nikada nije dosadno, svima nama informatika je najbolji predmet. I dok na drugim predmetima moramo učiti se puno mučiti tražeći po svakavim knjigama svakakve odgovore, u informatici toga nema. Dok učitelj objašnjava osnove računala, naša je dužnost samo pozorno slušati te iz toga ponešto zapamtiti, no tu se postavlja pitanje hoćeš-nećeš, možeš-nemožeš.

Naš učitelj nas ne tereti s diktatima, ispitima, kontrolnima i ostalim provjerama znanja. Uostalom, ovaj predmet to od nas ni ne traži.

Željka Šagud, 7.b

SAVJETI ZA POČETNIKE I MALO NAPREDNJIJE

Petice, dvojke, jedinice, četvorke, trice; naši su svakodnevni pratnici. Neke od njih volimo, a neke ne želimo ni vidjeti. Evo nekoliko savjeta iskusnih osmaša kako uspješno savladati sve zamke i prepreke u imeniku, a da bi rezultati bili povoljni.

Kako zagrijati stolicu?

1. Treba organizirati svoje učenje:

- redovito uči svaki dan
- napiši plan učenja i izvjesi ga iznad radnog stola
- prije učenja napiši sve domaće zadaće
- prvo "preleti" cijelu lekciju, pogledaj naslove i podnaslove prije nego počneš učiti
- odredi cjeline koje želiš naučiti
- prije učenja otkloni sve što ti može odvući pažnju (TV, radio...)
- ne uči dva teška predmeta ili dva slična jedan za drugim
- 2. Kako učiti?
- misli na ono što čitaš
- čitaj brzo jer to pojačava koncentraciju

- što ti nije jasno pročitaj na glas
- podcrtaj ono što ti se čini važno
- obavezno piši bilješke
- potraži vezu između zadatog i nepoznatog
- ako ti nešto nije jasno, zapiši i pitaj učitelja
- kod učenja, npr. povijesti, povremeno si postavljam pitanja tko, što, gdje, kada, kako, zašto

3. Na nastavi...

- budi pažljiv
- budi aktivan
- javi se kada znaš odgovor
- pitaj kada ti nije jasno

Ivana Zebić, 8.b

PREPUNA SATNICA !?!

Kao i u svakoj školi, i u našoj ima mnogo problema. No, neke probleme imaju i učenici u vezi sa školom. Naime, školska satnica je, sudeći po gotovo svim polaznicima naše škole, prepuna. Moglo bi se reći da svi učenici viših razreda na dan imaju prosječno do 7 sati nastave. Pokoji dan kroz tjedan satnice se produljuje i do 9 sati što je učenicima prenaporno. Svi znamo da postoji i dan iza toga te da se učenici moraju pripremiti i za druge predmete.

No, većini učitelja to ne smeta kad ništa ne žele poduzeti. Ako već moramo imati pravilnu satnicu, nek' na dan bude 6 sati nastave za sve više razrede, kad već niži nisu toliko opterećeni. Tako barem ostaje vremena i za učenje i za slobodne sadržaje.

Nadam se da će se ubrzano rješiti to pitanje te da će učenicima u budućnosti biti puno lakše nego nama danas. Do tada, učenici, izdržite!

Ksenija Kuhta, 8.b

Kako do boljih ocjena?

MATEMATIKA

Prvo i najvažnije što moraš učiniti da bi uopće mogao znati rješavati zadatke jest naučiti pravila. Kad ih naučiš, ali stvarno naučiš, a ne kao neki koji nakon minute ne znaju ponoviti što su "naučili", na papir ispiši zadatke (njamanje 10 zadataka) zatvori bilježnicu i rješi ih, ali bez gledanja u bilježnicu. Ako negdje zaglibiš sjeti se pravila i odmah ćeš znati postupak koji treba primijeniti na zadatku. Kada naučiš rješavati zadatke iz bilježnice, otvor zbirku i rješi sve zadatke koji spadaju u lekciju koju si učio. Rješavajući svaki dan barem 15-20 zadataka možeš postati vrlo dobar tj. odličan iz matematike.

POVIJEST, ZEMLJOPIS, TEHNIČKI...

i ostali, kako ih neki nazivaju "štrebberski" predmeti uče se na vrlo jednostavan način. Prvo pročitaj odlomak jedne lekcije, zatvori knjigu i ispričaj ga svojim riječima. Tako svaki odlomak. Na kraju ispričaj cijelu lekciju i to je kraj tvojih muka. Ako tako napraviš ovi predmeti mogu ti postati najomiljeniji, zato: "zbogom problemi!"

FIZIKA, KEMIJA

Ovi predmeti sigurno ti zadaju najviše muka. Nauči lekciju na način na koji se uče zemljopis, povijest..., ali nikako nemoj zaboraviti prisjetiti se pokusa koje ste radili u školi. Pomoći će ti napraviš li koji pokus sam kod kuće. Na kraju rješi zadatke koji se nalaze na kraju lekcije.

HRVATSKI

Ovaj predmet je k'o matematika. Najprije nauči pravila. Zatim na papir ispiši primjere koje ste radili u školi i pokušaj ih rješiti. Ako si dobro naučio pravila znat ćeš rješiti zadatke. Možeš si i sam izmislitи zadatke.

Nadam se da su ti ovi načini učenja puno pomogli, i da više nećeš imati problema, jer ako si sve dobro napravio rezultati će se ubrzano vidjeti.

Snježana Darapi, 8.b

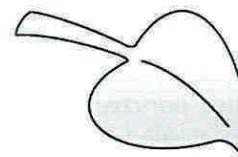
Kako učiti?

1. ponovi (zapravo nauči) ono što si danas učio u školi
2. malo "preleti okom" po prošlom gradivu
3. rješi zadatku – sve knjige iz tog predmeta neka ti budu otvorene
4. kada si gotov s prva 3 koraka, nauči i kako si riješio zadatku, da te slučajno nastavnici to ne pitaju.

NAPOMENA:

Kad rješavaš zadatke riječima iz matematike, fizike, ili nešto slično, prvo si ispiši poznate veličine, te formule u kojima se te veličine spominju. Riješi što se da, i evo ti rješenja! Najvjerojatnije točnog.

Martina Bigec, 8.c

Recept za učenje

20	dag knjiga
15	dag koncentracije
30	dag sjedenja
25	dag pisanja
5	dag brisanja
30	dag razmišljanja
20	dag čitanja
30	dag ponavljanja
15	dag provjere

Sve skupa dobro miješaj nekoliko sati s nekoliko knjiga. Na to se dodaje puno koncentracije i razmišljanja. Radnja se odvija na nekoj tvrdjoj stolici u sjedećem položaju. Na to se dodaje puno pisanja, brisanja i što je najviše potrebno čitanja. Sve kada se dobro promiješa treba odstajati 2 do 3 sata. Nakon što odstoji spremi se na ponavljanje.

Kada je ponavljanje gotovo, sve se to priprema za idući dan. Drugi dan ponovo sve razmišljajući provjeri i serviraj na stolu u sjedećem položaju za ispitom.

SRETNO!

Snježana Čmarec, 8.b

U dobrom društvu s dramsko-recitatorskom grupom

Utorak. Nulti sat. Cijela škola još spava. Samo se ponegdje može čuti glas djece koja su već ranom zorom ovdje jer nestripljivo čekaju početak nastave. Svi se bore i tuku tko će prije sjesti na meke stolice i otvoriti svoju dragu i staru prijateljicu knjigu.

No, u jednoj učionici našli smo na buduće slavne zvijezde filmskog platna i kazališnih dasaka. To je mlađa dramsko-recitatorska grupa. Pod vodstvom učiteljice Zvonimire Marjančić usavršavaju svoje pokrete, izgovor teksta i glumu. Pitali smo učiteljicu Zvonimiru:

•Kada je osnovana ova dramsko-recitatorska grupa? I koliko ima članova?

Osnovana je prije dvije godine. Ove godine uključilo se pet cura i tri dečka.

•Koje vrste dramskih tekstova izvodite? Kako uopće nastaje jedna predstava?

Prvo pronalazimo tekst ili sami razgovaramo što ćemo glumiti te je ovisno o vremenu kojim raspolažemo, vježbamo najprije tekst a kasnije i samu izvedbu.

•Kako dodjeljujete uloge i da li se javlja nezadovoljstvo podjelom?

Uloge dodjeljujemo prema sposobnostima, a nezadovoljstvo rješavamo na radost svih.

•Vi vodite još jednu grupu. Kako to da one nisu udružene?

Da, postoje mlađa i starija dramsko-recitatorska grupa. Na njihovu inicijativu stvorene su dvije. Kad sam došla, uključila

sam se u njihov rad. Učenici su dobri i kreativni, no kada bi se stalno radilo s njima, pokazali bi bolje rezultate. Cure su jako zainteresirane za rad, a dečke treba poticati. Na kraju ipak se svi trude.

•Tko kreira i izrađuje kostime?
Svi zajedno.

Predstava za Nikolinje

Razgovarali smo i sa članovima grupe. Pitali smo ih zašto su se prijavili u ovu grupu. Sanja Sviben rekla je da je to zanimalo, Ana Lešković smatra da je u tome dobra, Danijela Jurina se samo željela zabaviti, a Marko Đurđević je došao jer je nedostajalo muških glumaca.

Iako tremu rješavaju na različite načine, pitali smo na što misle dok gledaju publiku u lica. Ana Lukina misli da je pogriješila, Ana Lešković misli da čudno izgleda ili da na njoj nešto krivo stoji, Marko želi da sve čim prije završi, a Sanja misli samo na ono što treba reći.

Na kraju su svima koji se žele sljedeće godine upisati u ovu grupu poručili da je gluma super.

Marina Benko, 8.a

MLADI BIOLOZI

Naša škola je obasuta zelenim biljem, a za raznovrsnost boja cvijeća zasluzni su mladi biolozi.

Svake druge srijede sastaju se u učionici biologije te zalijevaju cvijeće naše škole. Pod budnim okom prof. Barića, učenici pokazuju interes za zeleni dio škole te nastaju tu tmurnu i sivu zgradu preobraziti u zabavnu i lijepu ustanovu. Osim brige oko školskog cvijeća, učenici također obrezuju i uređuju voćke u školskom voćnjaku. Pod vodstvom prof. Barića uče sve o brizi i njezi voćaka. Da je to težak posao potvrdili su učenici, ali im ipak pruža mnogo zadovoljstava i razonode. Iako mladi biolozi nisu odviše jaki na riječima te nismo mogli izvući mnogo informacija od njih, cvijeće naše škole govori sve.

Marina Benko, 8.a

Lutkarska grupa

Sigurno ste svi čuli za ovu grupu u kojoj uvijek vlada veselo raspoloženje. Polaze je učenici od prvog do četvrtog razreda. Bili su na mnogim natjecanjima i osvojili vrlo dobre rezultate. Djeca su na grupi opuštena. Uz igru uče slobodno govoriti. Učenici vam zajedno sa svojom učiteljicom Anatom Razum poručuju da se što prije uključite u tu grupu, jer se svi jako dobro zabavljaju, te tako pri tom mnogo toga nauče. Evo što nam je učiteljica Anita Razum rekla: "Lutkarsku grupu vodim već pet godina. Djeca postaju slobodnija, te tako između sebe stvore jedan nezaboravan odnos. Oni pišu svoje tekstove, svoje misli i vlastite doživljaje."

Snježana Darapi i Snježana Čmarec, 8.b

FOTOGUPA

1. Kada se sastajete fotogrupa?

Fotogrupa ima tjedno zaduženje dva školska sata. Od toga jedan sat je rad s fotoamaterima predviđen za teoriju i vježbe i taj se održava 7. sat srijedom. Drugi sat obavlja se tokom tjedna po potrebi snimanja kulturnih, javnih, estetskih i zdravstvenih djelatnosti škole.

2. Od kada se sastajete, kada je "osnovana"?

Fotogrupa je ponovno uspostavljena šk. god. 1993./94., a djelovala je i prije od 1967. oko 20 godina. Točan podatak mogli bi naći u Spomenici škole.

3. Tko može ići na fotogrupu: da li samo učenici iz određenih razreda ili bilo tko, ili ipak samo oni koji iz tehničkog imaju dobru ocjenu (4 i 5)? Idu i cure na fotogrupu?

Na fotogrupu mogu ići svi učenici od 5. do 8. razreda bez obzira na ocjenu, koji pokazuju interes za tehničko slikovno, fotografsko izražavanje. Dosada se djevojčice nisu javljale u fotogrupu. Zašto? To će novinari ispitati.

4. Što radite na fotogrupi?

Na fotogrupi polaznici se upoznaju s tehnikom snimanja i obradom fotomaterijala te elementima dobre fotografije. Učimo od majstora slikarstva, a izražavamo se suvremenijom tehnikom.

5. Ima li nečeg zanimljivog u tome?

Za većinu ljudi fotografija je interesantna jer je ona autentični odraz objektivne stvarnosti. Fotografija, kao i dobra slika, trebaju gledaocu dati neku poruku za koju ne treba prevodioca. Iako je fotografija odraz objektivne stvarnosti, fotograf treba biti i stvaralac, izabrati što je u toj stvarnosti tipično, što treba nositi pozitivnu poruku. Fotomontaža (sastavljanje više slike) u jednu fotografiju je najveći tehnički izazov za foto amatera. Velik je izazov i subjektivni pristup umjetničkoj fotografiji.

6. Vaš plan rada.

Plan rada fotogrupe pored tehnike snimanja i obrade crno-bijelih fotomaterijala sadrži i razvijanje fotografskog gledanja tj.

odabiranja objekata uz slikovnom okruženju.

7. Da li sami razvijate slike, ili samo fotografirate? Znate li u boji razviti slike?

U planu rada imamo izradu fotograma i crno-bijele fotografije. Mi snimamo i na kolor filmu, ali obradu ne vršimo, jer su za to potrebni dodatni aparati i kemikalije koji su preskupi za malo korištenje, pa te usluge za nas obavlja "Studio 5" iz Donje Stubice.

8. Fotogrupu vodite Vi sami?

Da, za sada fotogrupu vodi Drago Frajtag, učitelj tehničke kulture. Ravnatelj na početku školske godine određuje izvršioce za planirane poslove i radne zadatke i to može povjeriti i odgovarajućem vanjskom suradniku (fotografu). Za ovu šk. godinu treba istaknuti da je grupa iz vlastitih prihoda od prodaje fotografija krajem šk. godine, nabavila novi fotoaparat "Olimpus-10" koji pripada u skupinu kvalitetnijih aparata.

S učiteljem Dragom Frajtagom razgovarala Martina Bigec, 8.c

Lipin pučkoškolac 5

Nogometna grupa

I ove se godine, kao i svih prethodnih, okupila nogometna grupa pod upravljačkom palicom nastavnika Radmila Mihajlovića. Tradicionalno se javio prevelik broj zainteresiranih učenika. No, svaki ponedjeljak sve je manje i manje učenika sudjelovalo na treningu. Na kraju je ostalo 15-ak najupornijih. Ipak, nisu ni svi oni mogli sudjelovati na utakmicama protiv OŠ Mihovljan. Na obje utakmice se vidjelo da je naša ekipa jača i bolja, no nizom nes(p)retnih okolnosti nije prošla u slijedeće kolo rezultatima 1:1 na domaćem i 0:0 na gostujućem terenu.

Filip Drempetić, 8.a

Ženska rukometna grupa

Djevojačka rukometna selekcija OŠ Matije Gupca broji 32 člana. Vježbajući svakog utorka pod nadzorom trenera Vere Stakor stekle su potrebno znanje i kondiciju. Vježbe su upućene na jedan jedini cilj: pobijediti u među školskom natjecanju. Ali taj cilj nisu postigle. Naime, 12 najboljih djevojaka iz naše škole izgubile su od OŠ Krapina sa rezultatom 14:7. Iako je moglo biti i bolje. Druga priča je bila iz OŠ Klanjec koju su naše rukometnica pobijedile sa rezultatom 5:4. Cijelo vrijeme je njihova igra bila podjednaka, no ipak naporne vježbe su nečemu poslužile.

Stjepan Kontent, 8.b

Šahovska grupa

Šah u našoj školi nije tako popularan kao ostale rekreativne grupe. Unatoč maloj posjećenosti sudionici šahovske grupe Ivan Krizmanić, Juraj Korman, Juraj Haramustek, Srećko Salar, Juraj Ilinić te Martin Pavalić postižu odlične rezultate (pojedinačno i ekipno) na raznim otvorenim turnirima, na natjecanjima čak i državne razine.

Stjepan Kontent, 8.b

Lipin pučkoškolac 5

Male vezilje i pletilje

Ove aktivnosti odabralo je 15 djevojčica i jedan dječak iz nižih razreda. Sastaju se srijedom. Vezilje vodi učiteljica Marija Đurina. Za vezenje je najvažnije imati strpljenja, koncentracije i upornosti. Učenici su naučili mnoge stare vezove, npr. Ivona Kuren izvezla je prekrasnu ružu, a ima i mnogo lijepih kišobrana.

Pletilje vodi učiteljica Đuka Mareković. Njezini su učenici ispleli šalove, trake za kosu, sve samo od pravih i krivih očica. To zbilja nije teško. Zato, upišite se – naučit ćete nešto korisno.

Ivana Zebić, 8.b

FOGLJAK

Mali folklor vodi učiteljica Božena Lacković i već se bavi folklorom 10 godina. Članova ima dosta pa su im i rezultati uspješni. Idu na natjecanja, vole se igратi, pjevati i naravno plesati. U toj grupi zapravo djeca saznaju više o prošlosti ljudi. Sa puno volje i snage učiteljica Božena daje sve od sebe kao i djeca te na kraju svega dobiju puno pohvala, nagrada i veselja. Zato, ako vas zanima kako se može zabavljati i igrati, folklor je prava aktivnost za vas.

Snježana Čmarec, 8.b

PJEVAČI I SVIRACI

Ako volite pjevati i svirati te dobivati petice brzo se upišite u zbor ili tamburašku grupu, koje vodi nastavnica Glazbenog odgoja Marina Pakelj. Za vas koji ste učenici nižeg razreda postoji mali zbor i mali tamburaši, a za sve ostale veliki zbor i veliki tamburaši. Napredni tamburaši su već postigli velike uspjehe. Sudjelovali su na smotri dječjeg stvaralaštva KUD-ova na kojem su bili jedini predstavnici ove županije. Dobro je znati da ćete se sastajati, ako se upišete u neku od tih aktivnosti, na probama jednom ili dva put tjedno. Za blagdane ćete nastupati u crkvi ili školi te za svaki nastup dobivati ono što učenici najviše vole, naravno, petice. Zato se čim počne nastava upišite u te aktivnosti. Želimo vam mnogo sreće u pjevanju i u sviranju.

Maja Hanžek i Snježana Darapi, 8.b

Novinarska grupa

Hej! Svi koji imaju svijetu nešto za reći, koji znaju primjetiti zanimljiva zbivanja oko sebe, koji su sposobni na papir posložiti nekoliko pametnih rečenica za redom i koji već unaprijed znaju da je Lipin pučkoškolac najbolji list na ovom planetu i u svim selima oko njega, članovi su novinarske grupe. Imaju ih 15, a njihova imena saznat ćete ako pažljivo pročitate naš list. Novinari se sastaju kao i sve vještice i vješti utorkom, a članke pišu, kako se i pristoji, u kasne noćne sate ili za vrijeme nastave – uvijek zadnji čas.

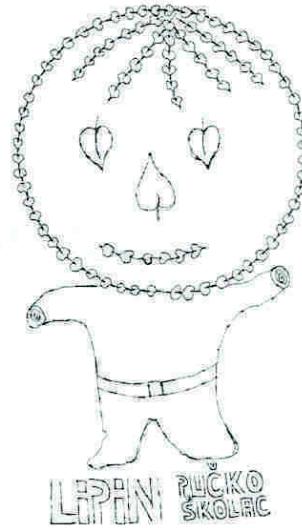
Ako ste se pročitali ovo zainteresirali, javite se odmah na početku sljedeće školske godine učiteljici Ines Krušelj-Vidas u knjižnicu i vaša će avantura početi.

Ksenija Kuhta, 8.b

Posao novinara

Ja sam se u novinarsku grupu upisala zato jer u životu želim biti novinarka. To mi se čini veoma zanimljivo. Želim biti korak s vremenom i prva saznati sve što se važnije dogodilo. Ja sebe zamišjam kao novinarku s punom torbom papira i zapisa u potrazi za novim svježim vijestima. Posao novinara je jako težak, ali i lijep. Privlačno mi je svakog večer sjesti za stol i rješavati gomile papira prikupljenih tijekom dana. Posao novinara mi je pravi izazov. Kad odrastem, želim postati novinarka.

Anica Šenjug, 5. a

Nacrtao: Perica Žukina, likovna grupa

LITERATURNΑ GRUPA

Literaturnu grupu za niže razrede vodi učiteljica Natalija Frajtag svaku srijedu peti, odnosno nulti sat. Imaju 15 članova iz drugog, trećeg i četvrtog razreda. U grupi rade mnogo toga, npr. sastavljaju priče, igraju igrokaz, razgovaraju, gledaju filmove, crtaju stripove... Najviše vole pisati sastavke, crtati, gledati filmove.

Marija Zebić, 8.b

PŠ SVETI MATEJ

Matej kao mjesto je vrlo lijepo i simpatično!

U lijepom i veselom selu Sveti Matej nalazi se i istoimena područna škola. Prilično je velika s lijepo uređenim okolišem. Istiće se urednošću i velikim brojem djece. Da bi saznali nešto o njihovom životu i radu porazgovarali smo s učiteljem gospodinom Franjom Ištvanićem i učiteljicom Arminom Rod.

• Kada ste počeli raditi u Svetom Mateju? Usposorite nam malo nekadašnji i današnji život!

- Ja sam tu 36 godina. Ovdje sam došao 1. 9. 1964 god. Radio sam u Samcima u staroj školi, a onda sam za dva mjeseca došao u Matej (za ono vrijeme Stubički Matej). Došao sam biciklom iz Čučerja. Kuće su tada bile prekrivene ritkom ili slamom. Cesta je bila puna rupa i uvjeti su bili teški. Radio sam i jeo zgužvani krumpir koji sam dobio u selu. Vremena su se mijenjala i došli smo na bolje. Sada sve imamo.

• Recite nam nešto o školi danas? Koji učitelji rade i da li je naporno?

- Ponekad je naporno. Rade učitelji: Franjo Ištvanić, učiteljica Armina Rod (na zamjeni), Snježana Glogač, spremaćica Zdenka, odgojiteljica Ines Belinić i vjeroučitelj Vedran Kormoš.

• Kakav je Matej kao mjesto, a kakav kao škola?

- Matej kao mjesto je vrlo lijepo, veliko i simpatično, a kao škola je isto lijepo i s najvećim brojem učenika od drugih područnih škola.

• Mislite li da se Matej osjeća zapostavljeno u odnosu na druge područne škole?

- Ne, ne! Smatramo da nismo zapostavljeni. Imamo sve prema mogućnostima. Da su veće mogućnosti imali bi i više.

• Da li je program teži u odnosu na nekad?

- Da, program je puno teži. Međutim ima više mogućnosti i nema velikih problema.

• Koje slobodne aktivnosti imate i tko ih vodi?

- Ja imam klub prijatelja prirode, učiteljica Armina ima grupu likovnjaka, a učiteljica Snježana Glogač dramsko-recitatorsku grupu.

• Kako je organiziran klub prijatelja prirode?

- Održava se svake srijede peti sat. Imamo veliki okoliš. Posla, hvala Bogu, ima puno. Okoliš je jako sreden. Bio bi i bolji da su veća djeca, dok su mala malo teže ostvarimo zamisli.

• Sto uzgajate u vrtu?

- Uzgajamo sve vrste povrća, cvijeće, šljive i druge voćke. Vrt nema korova i sve je lijepo.

• Osim aktivnosti imate li još kakve programe?

- Imamo dopunska nastavu za slabije učenike i dodatnu za one nadarene i to iz hrvatskog i matematike.

• Usput smo ulobili i nastavnici Arminu i pitali je nešto o likovnoj grupi. Izjavila je:

- Likovna grupa se sastaje svake srijede peti sat ili neki drugi dan po potrebi. Radimo scenografiju za dramsku grupu, slikamo slike za cijelu školu i sve drugo prema potrebi.

Mirjana u društvu Matejanaca

Martina Bigec, 8.c
Mirjana Poštek, 7.c

Moje dvorište

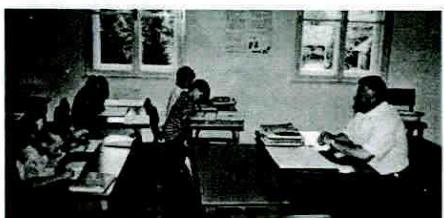
Moje je dvorište lijepo i veliko. U proljeće se i ono budi iz zimskog sna. Voćke su u predivnom cvatu, a kvoćke i pure se ponosno šepure i čuvaju svoje mlade. Ljeti sunce grije i žari moje dvorište, a hlad si nađem na klupi ispod stare lipe. Tada je ondje puno djece pa se igramo i skačemo po cijele dane. Poslije velikog skakanja sjedhem u svoju ljučku i promatram svoje dvorište. Polako i tiho ušla je jesen na vrata mog dvorišta i počela šarati sva stabla u njemu, šarala je i bojala sve dok nije došao jaki vjetar i ledena kiša, koja se pretvara u ledene iskrice, kristale i kristaliće. Moje dvorište pretvorilo se u najljepši ledeni dvorac pun dječjeg smijeha i veselja.

Anamarija Kirin 4.r., PŠ Sv. Matej

Zaljubljena olovka

Bila jednom jedna olovka u školskoj torbi. Zaljubila se u bilježnicu... Ta olovka se toliko zaljubila da je svaki dan plesala, a svojim plesom i bojom ukrašavala bijele listove bilježnice. Ta ljubav trajat će dok se ne ispune svi listovi u bilježnici.

Tupek Petra 2.r., PŠ. Sveti Matej

Zima v mom mestu

V jedne jutre sem se zbudil. Pugledal sem čez okne, i videl sem beli sneg kak curi.

Odma sem se ubliček, i prešel pu svojega prijatelja Juru. Zeli sme sanjčice. Prešli sme jen breg i počeli sme se sanjkat. Najenpout sme bubrnuli u potek. Došli sme dime i dobili sme batin, i tega dana nisem smel ziti z hiže vun.

Nikola Labaš, 4.r. Matej

Lipin pučkoškolac 5

Četiri godine u PŠ Sveti Matej

Sjećam se kako su me mama, tata, a kad njih nije bilo i baka, još kao prvašicu vodili u školu. Škola je tada imala samo dvije velike učionice, a razredi su imali malo učenika. Svi smo bili kao jedna velika obitelj, slagali smo se i zajedno igrali. U jednoj učionici bila su po dva razreda – 1. i 3. zajedno, te 2. i 4. zajedno. Nije nam baš bilo lako. Dok smo rješavali zadatke koji su nama bili zadani, slušali smo gradivo drugog razreda koje je učiteljica predavala. Trebali smo se jako dobro koncentrirati.

Moja učiteljica bila je Snježana Glogač, zatim njezine zamjene N. Latinović i Lj. Rajnović. Zbog bolesti, a zimi i zbog visokog snijegova, učiteljice nam nekad nisu mogle doći. Tada je gospodin Franjo Ištvanić morao predavati svim razredima. To je stvarno njemu bilo naporno. Nekad je trčao iz jedne učionice u drugu. No, ne smijem izostaviti satove vjeroučenja časne sestre Mirte, Ivice Kontenta i đakona Dragutina Kozića. U 4. razredu nam je na satove glazbenog dolazila učiteljica Marina Pakelj, a sada učenici uče i njemački jer im na nastavu dolazi učiteljica Višnja Pečauer-Vicković.

Iako u školi postoji kuhinja, jeli smo u učionicama, samo smo si uvijek morali dobro oprati ruke pa smo zato u školu nosili male ručnike. Bilo je i neprilika: ljeti zbog suše nekad nije bilo vode, a i zimi su se cijevi nekad smrzle. Zimi su se grijale samo učionice i u kuhinji je uvijek bilo jako vruće.

Najdraži dan nam je svima bio petak. Ne samo zato što tada počinje vikend, već i zato što smo tada obično imali likovni i tjelesni. Na tjelesnom smo uvijek igrali graničara: 1. i 3. razred protiv 2. i 4.

Sve u svemu u Mateju nam je bilo super!

Martina Bigec, 8.c

Željko Popović, ravnatelj (lipanj, 2000.)

O školi u Svetom Mateju

Vec nekoliko godina zaredom u našem listu pišemo o zanimljivostima iz povijesti naše škole. Ove godine na redu su zanimljivosti iz škole u Svetom Mateju. Tekst prenesen iz spomenica je u originalu.

Veliki broj djece sposobnjaka, veliko školsko područje, a malo mjesta u ondašnjoj školi u Gornjoj Stubici (škola kod Lipe) natjerala je na razmišljanje ondašnju školsku vlast god. 1880., 1887. i ponovo 1893.

(Iz Spomenice škole Gornja Stubica)

Školska zgrada dogovorljena, te nakon posvete i predaje, dana 19. rujna 1904. otvorena i proglašena pristupnom za sveobču naobrazbu.

Žiteljstvo Sv. Mateja, uvidivši potrebu znanja i naobrazbe, smatralo se vrlo potištenim pa i divljim radi svoje zapostavljenosti, zato su vruće želili, da i oni dođu do svoje vlatite škole, kako se nalaze i u drugim pokrajnim mjestima, koja su po čitav sat i više udaljena od Sv. Mateja, kao što je Stubica gornja i Marija – Bistrica; kamo su jedino mogli nješto imućniji žitelji slati svoju djecu u školu, dok su ostali očajavali i bili slijepi kako kažu sami svome neznanju. ... Da se toj nevolji doskoči, a i videći da se narod sve više umnožaje, a da bude ipak išto prosvijetlen, uprave svoju smjernu molbu na visoku kr. zemaljsku vladu, da mogu u svom mjestu podignuti samostalnu školu. Čim doznaše, da im je molba ispunjena i uvažena, odmah se svojski zauzelo opć. poglavarstvo na čelu gospoda Josip Pakelj načelnik i Ivan Ciglar bilježnik, te se je moglo započeti sa gradnjom škole.

Gdje bijaše nekoč zapuštena krčevina, danas se diže lijepa zgrada poput "Ville" koja uz školu imade stan za učitelja, te ostale nuzgredne prostorije, kao i vrt za kućnu porabu.

Prvi učitelji u Svetom Mateju

Prva nastavnica ove škole bijaše učiteljica g. Beatrica de Luca, koja sretno probavila četiri godine svoga rada na ovomjesnoj školi. Druga bijaše Paula Obad, koja iza dvomjesečnog službovanja bila premještena u Riječicu, a nju naslijedila Vjekoslava Kirin koja došla 24. studenoga 1908. iz Žumberka, te sada do volje Božje službuje ovdje.

Prve školske godine 1904./1905. u školu je bilo upisano 62 dječaka i 21 djevojčica od I. do IV. razreda.

Škola bijaše pregledana više puta po različitim dostojanstvenicima, a kontrolirana po kraljevskom županijskom nadzorniku gosp. Juraju Prejcu (ocu slavnog glumca i kompozitora, autora popevke "Vu plavem trnaci" koji je rođen u Desiniću).

Školska godina 1908./9. (učiteljica-upraviteljica Vjekoslava Kirin)

U svemu bijaše upisano 323 škol. sposobnjaka u dobi od 7 – 14 godina. Broj školu polazeće svakdanje djece bijaše 115 dječaka i 42 djevojčice od I. do V. razreda.

Kako je je komentirao školski nadzornik nesrazmjer broja upisanih dječaka i djevojčica?

Škola bijaše pregledana dne 9. lipnja 1909. godine po pogl. gosp. Mihovilu Švacovu kr. žup. škol. nadzorniku, koj istaknuo njekoje mane, a uz to naloživ, da se imade više ženske djece uškolati.

Školska godina 1909./10.

Učiteljica Vjekoslava Kirin žali se na učenike nepolaznike koji kažu: "Više me ne će biti ni jedan dan u školi, pa makar baš došli i žandari po mene!"

Školska godina 1913./14.

Povod za I. svjetski rat ili po čemu su učenici i učiteljica upamtili 1914 godinu

Ova godina bijaše tužnog završetka, jer 28. lipnja 1914. zadesila je cijelu Monarhiju velika žalost. Toga dana poginuo je od ubojničke ruke Prejasni Nadvojsvoda prestolonasljednik Ferdinand, kao i ljubljena mu supruga vojvodkinja Sofija Hohenberg, u glavnom gradu Sarajevu srcu Bosne. ... Neima Hrvata, kojemu se nije oko orosilo suzom žalosti i koji nije klinknuo: "Slava Njihovim Visostima Ferdinandu i Sofiji, te blago počivali u miru!" Tako bijaše završena školska godina 1913.-14. sa tugom i žalostu!

Školska godina 1914./15.

Ratne godine

Prema zakonu započela školska godina dne. 1. rujna, ali ne sa onim veseljem, kojim bijaše prvanih godina, već došla djeca tužna i nevesela. Dana 26. srpnja bila mobilizacija, a 28. srpnja već je započeo rat sa Srbima, kamo je morao mnogi i mnogi otići, a da nije znao, da li će se vratiti k svojoj kući milim i dragim!

Školska godina 1931./32. (učiteljica-upraviteljica Ljubica Jakin)

Samo za najbolje

Školska godina završena je danom 25. lipnja. Taj dan prisustvovala je školska mladež kao i nastavnici ove škole srećnoj službi Božjeg u župnoj crkvi Sv. Jurja u Gornjoj Stubici. Poslije mise pročitane su učenicima ocjene i ujedno podijeljena nagrada odličnoj učenici IV raz. Jalži Kletuš uložna knjižica Poštanske štedionice s uloškom od 100 din. –

Školska godina 1933./34. (učiteljica-upraviteljica Ljubica Jakin, učitelj Dragutin Kralj)

I učitelji dobivaju ocjene

Dne 1 maja 1934 pregledao je školu g. sreski škol. nadzornik gosp. Vimpošek i ocjenio obadva učiteljska lica ocjenom: vrlo dobar.

Školska godina 1940./41. (učitelj-upravitelj Dragutin Kralj, učiteljica Krinoslav Purgarić)

4. srpnja pao je veliki njemački 2 motorni aeroplans u susjednom selu Šagudovcu. Poginula su sva 3 člana posade i djelomično izgorila. Aparat je potpuno razbijen i izgorio. Upravitelj škole nalazio se na mjestu nesreće i organizirao spašavanje poginulih iz vatre i gašenje samog požara.

Školska godina 1941./42. (učitelj-upravitelj Julije Velčić)

Ni najstariji mještani ne pamte tako hladnu zimu i tako dubok svijeg - nove nevolje za učenike i učitelja

Iza božićnih praznika zavladala je nepamćena studen. Baš na dan početka obuke iza božićnih praznika t.j. 7.-I.-1942. počeo je padati snijeg sa vjetrom. Slijedeće dane toplojmer je pokazivao – 22°C, a u škol. sobi digla se je živa tek do +5°C. – Snijeg je padao sa vjetrom i dalje, tako da su nastali silni zupusi. Dolazak djece u školu bio je nemoguće.... Danas, 16.-II.-1942., kada bi morala započeti obuka pada novi snijeg sa vijavicom. Toplojmer pokazuje vani -11°C, a u škol. sobi +8°C. Na cesti pred škols. zgradom ima snijega u visini stupova plota škol. vrta. Što ljudi preko dana ugaze i naprave stazu preko noći tu stazu, novi snijeg ponovno zatrpa.

Nevolje i za roditelje

Ljudi zabrinuti i potišteni. Ostali su bez drva, jer u šumu slijed dubokog snijega ne mogu. Mnogi su već posjekli i po nekoliko voćaka oko kuće. Tješe se, te za svaku voćku, koju posijeve vele, da je stara i da ne rodi više. Nekoju pak siječu debla (bukova ili hrastova), koja su dopremili za gradju dasak ili greda. – Uz to zlo, eto i drugoga još gorega zla. Ljudima ponestaje

kukuruza, pa se boje gladi.

Školska godina 1949./50. (učiteljica-upraviteljica Ivana Augustinā, učitelj Stjepan Augustinā)

Školska godina započela je radom 5 rujna 1949. godine. Od I. do VIII. razreda upisano je 296 djece.

U mjesecu svibnju 1950 započela je radom školska kuhinja u kojoj se daje 190 obroka hrane dnevno. Hrana je primljena od Kotarskog odbora Crvenog Križa u Donjoi stubici a podjeljena je od Međunarodnog dječeg fonda pri O.U.N. Djeca su primila u obrocima mlijeko, kakao, kruh, marmeladu i gris te juhu od krupice.

Nešto lijepo i veselo za djecu u mjesecu lipnju - dvodnevni izlet u Zagreb

Djeca su vrlo lijepo primljena sa strane A.F.Z-a III rajona u Zagrebu. Djeci su pokazene znamenitosti grada, zatim se posjetilo dječje restorane u gradu, dječja igrališta i kupališta u kojima su se djeca igrala i kupala, Maksimir i zoologiski vrt.

Školska godina 1952./53. (učiteljica-upraviteljica Juraj Babić, učitelji Mira Kalmar i Andelko Kanoti)

Nakon razgovora godine 1910. i 1941., te školske godine konačno je nadograđena i druga učionica.

Još jedna briga školskog odbora

Pred upravom škole i školskog odbora takođe leži jedno bolno pitanje a to je snabdijevanje učenika i škole sa pitkom vodom jer se izvor nalazi jako daleko od škole a pored toga te u dolini te je teško za prenos nabrd u školu

Školska godina 1956./57. (učiteljica-upraviteljica Juraj Babić, Katika Srebak /Ljudmila Babić/ i Krešimir Švaljek)

Na školi je 6.V. 1957. održan sastanak radne grupe za elektrifikaciju sela. Taj da je značajan i po tome što je toga dana padaо snijeg. Mještani ovog kraja ne pamte da je ikada snijeg u ovoj okolini padaо u svibnju mjesecu.

Školska godina 1958./59. (učitelji: Danica Peček, Eleonora Čati i Ljudmila Babić i Juraj Babić upravitelj škole)

Nekoliko zanimljivosti

Upisano je te školske godine od I. do V. razreda 77 učenika 66 učenica (143 djece).

Ove školske godine na ovoj školi ukinuti su razredi od VI. – VIII., a učenici ovih razreda pohadat će centralnu osnovnu školu u Lazu ili Samcima već prema želji učenika zbog različite udaljenosti centralnih škola.

Prva električna žarulja u Mateju zasvijetila 8.VII.1959. god. u 18 sati a poslije četiri minute tj. u 18,04 zasvirao prvi radio aparat na struju dobivenu iz viskonaponske mreže.

Školska godina 1959./60.

Još nekoliko bilježaka učitelja-upravitelja Juraja Babića

Prvu kino predstavu u Mateju pripremio je učitelj Babić Juraj još 1.IX.1954.g. u zaselku Podvorci, gdje je tada i stanovao. Kino projektor kojim se davalna navedena kino predstava nije radio pomoći električne struje iz mjesne mreže, jer je još tada nije bilo, nego na ručni pogon i automobilskog akumulatora do 6 volti.

Težak je život ljudi u ovome mjestu, jer je zemljista malo, a ljudi mnogo. Tvornica nema gdje bi se mogli zaposliti, U posljednih par godina razna građevinska poduzeća iz Zagreba daju mogućnost zaposlenja stim što omogućuju radnicima prijevoz kamionima do Zagreba svaki dan tamo i nazad. Time je ljudima omogućeno ipak doći do neke zarade, a da ne bi morali napuštaći svoj dom.

(Iz Spomenice škole Sveti Matej)

Učenici čuvari povijesti

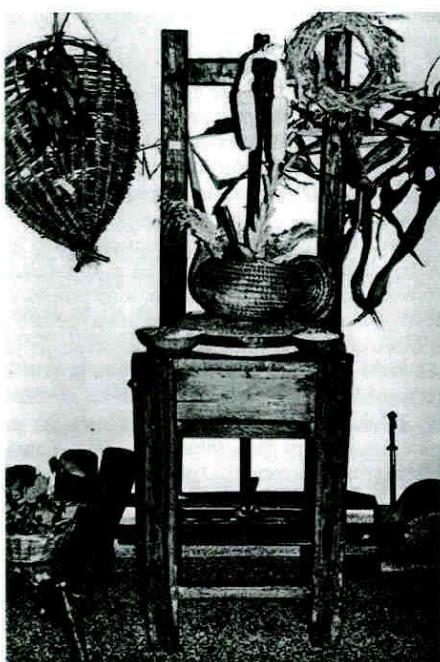
U predvorju naše škole nalazi se etno zbirka. Svaki dan prolazimo pored: stola, zrcala, postelje, klupi obrtače, zibače, glinenih posuda, žrvnja, stupe, kolovrata, tkalačkog stana... Možda nismo niti svjesni vrijednosti koje imamo sreću gledati jer su otete zubu vremena, spašene od propadanja u zaborav.

Zbirka se počela prikupljati 1970-ih godina zahvaljujući upravi škole i posebno gospodi Darinki Hanžek, učiteljici koja je danas u mirovini, ali još uvijek svojim bogatim iskustvom pomaže kad god može. U početku se do tih predmeta dolazio relativno lako jer su ih ljudi smatrali nepotrebnim viškovima i rado ih poklanjali školi. Danas zahvaljujući upoznavanju s vrijednostima tradicije shvatili su da su starinski predmeti koji su se zadržali u njihovom kućanstvu ipak nešto vrijedno. No, bez obzira na sve to, zbirka se još uvijek popunjava.

Ona nije samo ukras našeg predvorja, već učenicima služi za upoznavanje povijesti njihovog zavičaja i načina života u njemu. Učiteljica Olgica Tursan s učenicima iz etno grupe nastavlja vođenje i popunjavanje ove zbirke. Još jedna aktivnost te grupe je prikupljanje jezičnog blaga našeg kraja. Sigurno ste primijetili da se etno grupa, zajedno s folklornom koju vodi učiteljica Božena Lacković, uvijek potruđi za sve važnije blagdane prikazati učenicima koji su se običajima njegovali i kako su se ti blagdani obilježavali u našem kraju u prošlosti.

Na taj način mnogi učenici koji čuvaju, održavaju i uče o predmetima iz ove zbirke postaju svjesni vrijednosti koju su nam naši preci ostavili. Isto tako počinju više cijeniti i voljeti svoj KAJ.

Snježana Darapi i Ksenija Kuhta, 8.b

KAKO SE BOŽIĆ SLAVI

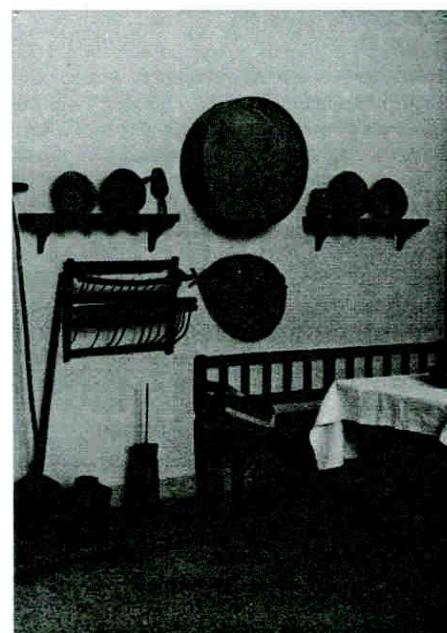
"Ustajemo rano", priča moja baka, "jer danas je Badnjak, moramo još puno toga učiniti da nam Božić bude što ljepši i veseliji." Na taj dan pekla se digana gibanica, kuglof koji se stavio na stol i ukrasio zelenom grančicom i cvjetićima od papira. Stol se pokrio stolnjakom od domaćeg platna, izvezanog ručno. Na njega se stavila zdjelica sa kukuruzom, pšenicom i u sredini svjeća. Postavio se drveni tanjur i nož za rezanje guske ili purana, koja se jede po dolasku s polnočke. Tako su tekle pripreme sve do večeri kada se kitila kuća. Na sredini kuće nalazi se grana. Po njoj su se vješale zelene grančice od bršljana. Napravio se drveni krug u sredini po kojem su se vješale jabuke i cvjetići napravljeni od papira. Kad je bilo gotovo svi smo zapjevali božićne pjesme i počeli se spremati na polnočku. Na sam Božić išlo se k misi samo ujutro. Po dolasku kući, kukuruzom koji je bio postavljen na stolu hranile su se kokoši. Ukućani su doručkovali bijelu kavu i komadić svinjetine. Za ručak je gazda kuće posjekao gusku ili puranu a uz to su jeli mlince pečene u pećnici. Pili su vino, plesali i pjevali i svi su bili veseli.

Valentina Mezdić, PŠ Dubovec

Cimer

Pripreme za božićne dane počinju prije samog blagdana. Na sv. Luciju posije se pšenica koja će se zelenjeti na božićnom stolu. U prošlosti je na stolu bila lojanica koju je domaćin donio zapaljenu na Badnju večer. Prije Božića samelje se dostá žita i zamijesi se kruh za sve blagdanske dane, ispeku se kolači, "zakolje" se puran i prase. Tko ima blago, pripremi hrana za njega. Pekao se osobit kruh - božićni kruh od miješanog brašna; ukrašavao se urezivanjem križića. Na Badnjak se kitilo božićno drvce. Kitilo se ukrasima od slame, "pozlaćenim" orasima, papirnatim cvjetićima i bućicama od papira u kojem su bili umotani komadići repe. U davno doba naši preci kitili su "cimer" koji je bio pričvršćen na stropnoj gredi i bogato obložen jelovim granama. Na granama su bili obješeni ukrasi. Kada se u seljačkim kućama počelo kititi božićno drvce (poslije prvog svjetskog rata), na njega se prenio naziv cimer.

Snježana Darapi, 8.b

STARA PEGLA

Moja baka u kući još ima staru, tešku peglu. Pegla je crna, velika, s drvenom, lijepom drškom. Po sredini ima velike zube kao pila. Kad joj podigneš gornji dio kao da zijeve i njezini zubi se otvore. Nekada se unutra stavljalaa žeravica koja je zagrijala peglu i ona je bila vrlo korisna. Naše bake i prabake s njom su glačale svoje rublje. Danas ona služi samo za ukras. Zamjenila su je moderna glačala na struju i paru.

Uskrsni običaj

Moj djed živi u Slanom Potoku. Jednog dana prije Uskrsa ispričao mi je kako je kao dječak sa svojom braćom tražio jaja. Tražili su ih po sjeniku, kokošnjcu, staji i svuda gdje su koke stavljaće jaja. Kad je svako dijete pronašlo jaje za sebe onda su jedan nasuprot drugome udarili jaje. Koje se jaje nije razbilo bilo je pobjedničko jaje. Iz tog jajeta su napravili prekrasnu pisanicu urešenu pčelinjim voskom i obojenu u vodi od kuhanih kopriva. Ta pisanica se čuvala kao ukras do slijedećeg Uskrsa. Dijete koje je imalo pobjedničko jaje dobilo je od svog oca za Uskrs pisanicu kao dar, a druga djeca su jela dosta slatkih kolača.

Ivana Žebić, član Etno grupe

Lipin pučkoškolac 5

ДЕДЕК И БАБИГА МЕТЕОРОЛОЗИ

1. СИЈЕЧАЊ / СУШАЦ, ПРЕЗИМЕЦ, МАЛОБОŽИЋНАК

- Na Tri kralja ljudi mečeuju na stol 12 lupin od luka, i u svaku lupinu jednake soli. U teroj lupini je više vode, tev mesec bu mokri. (Ivana Jakšić, 66 g., Karivaroš 15)
- Na Vincelovo kada sunce sviti, sve će suđe puno vina biti. (Dragutin Kontent, Volavec)
- Režu grančice vinove loze i stavljaju u čašu na prozor (3 grančice). Prate dali bude rodno trsje. (Ivan Hanžek, 66 g., Karivaroš)

2. ВЕЛЈАЧА / СВЕЧЕН, БУШЕЦ

- Ako na Svjećnicu sunce sije, maloga travnja snijeg vije. (Božidar Ivanić, 68 g., Jakšinec)
- Ake na Svećnicu sonce grije onda jazvec ide glipše, a ake je oblačne onda ide bliže van. (Juraj Lešković)

3. ОŽУЈАК / МАЛИ ТРАВАНЈ, СУШЕЦ, ГРЕГУРЈЕВШКАК

- Ako na 40 mučenika dešč curi, curi 40 dana. (Ivana Jakšić)
- Kad na Josipovo sunce sije, bojati se glada nije. (Božidar Ivanić)

4. ТРАВАНЈ / ТРАВЕН, ВЕЛИКИ ТРАВАНЈ, ЈУРЈЕВШКАК

- Ake na Veliki petak dešč curi, ciele lete je zemla željna dežda. (Ivana Jakšić)
- Ako su ljudi željeli saznati kakva bude sjetva kukuruga, promatrali su vrijeme na Uskrs:

 - Rano ujutro – sunčano i vedro ? rana sjetva kukuruga.
 - Podne – sunčano i vedro ? srednje rana sjetva.
 - Navečer – sunčano i vedro ? kasna sjetva kukuruga. (Valent Ivanić, 68 g.)

5. СВИБАНЈ / РОŽНЯК, СВИБАНЈАК, ФИЛОВШКАК

- Ak je topli, ivanščak bu mokri. (Ana Ciglenečki, Orehova Gorica)

6. ЛИПАНЈ / КЛАСЕН, ЛИПАНЈШКАК, ИВАНШКАК

- Navečer pred Ivanje, su deli ivančice u rešku na zid drvene hiže. Čija se ivančica najviše sparila tev bu prvi vmrli od te hiže. (Juraj Lešković)
- Ak na Vidove curi dež, curel bu sedam dan.

7. СРПАНЈ / ЈАКОВШКАК, СРПАНЈШКАК, ЈАКОПОВШКАК

- Ak na svetuga Iliju dež curi, cieli mesec du kraja je mokri. (Ana Ciglenečki)

8. КОЛОВОЗ / ВЕЛИКОМЕШЊАК, КОЛОВОЗИ

- Kad je Veljeka Gospa u kalu (blatu) a Mala u prahu, onda je dobra letina. (Ivana Jakšić)

9. РУЈАН / МАЛОМЕШЊАК, РУЈЕНШКАК

- Mala maša, diča paša. Sveti Miholje pašu zakoje. (Juraj Lešković)
- Ak sv. Matija ne najde leda on ga bu napravil. Ak ga najde, on ga razbijje. (Barbara Lukina, 57 g.)
- Jesen je bogata, a zima rogata. (Dragutin Kontent)

10. ЛИСТОПАД / МИХОЉШКАК

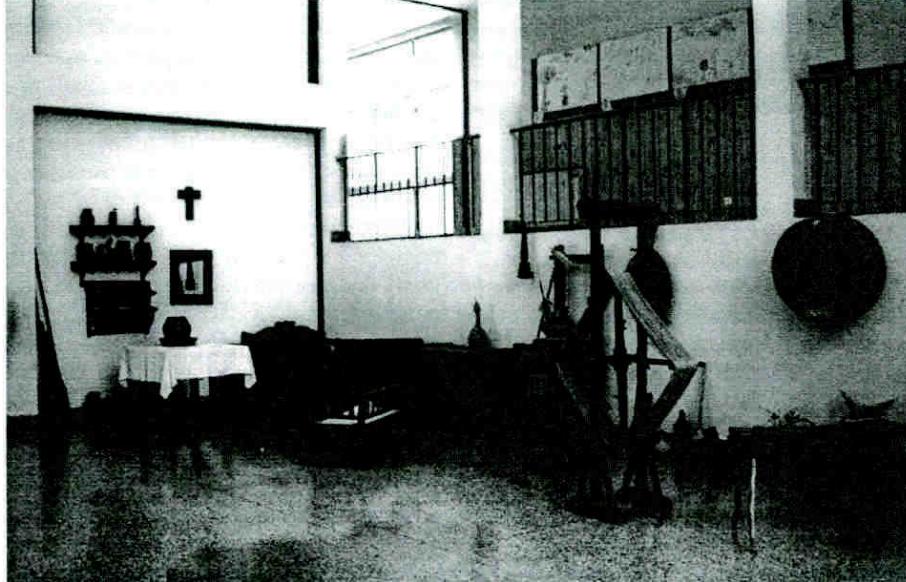
- Ak opadne ranije lišće z drva, druge lete bu bolje. (Božidar Ivanić)

11. СТУДЕНІ / СЕСВЕШКАК, СТУДЕНАЦ, ВСЕСВЕТШКАК

- Kad rano počne zima (15.11.), rano proljeće je lijepo. (Božidar Ivanić)
- Došel bu došel sv. Martin, on ga bu krstil, ja ga bum pil.
- Došel bu došel sv. Antunaš, on bude pital počem ga daš.
- Sveta Kata snijeg na vrata. Sveta Kata snegjem lamata. Sveta Kata bielem poljem jaši. (Danijel Hanžek)

12. ПРОСИНАЦ / ГРУДЕН, ВЕЛИКОБОŽИЋЊАК

- Kakvo je vrijeme na Barbarovo, takvo bu i na Božić. (Valent Ivanić)
- Kakvo je vrijeme na Nove lete, takve bu ciele lete. (Ivan Hanžek, 66 g.)

Lipin pučkoškolac 5

ČUVANJE JABUKA

Nekada ljudi nisu imali smočnice pa su izmislili način kako bi i preko zime čuvali jabuke, dunje, korijenje, repu i drugo voće i povrće stavljali su u velike jame, tzv. kope. To su bile jame duboke oko pola metra. Bile su obložene kukuruzovinom i slamom na koje se još stavljala zemlja tako da su bile visoke metar do metar i pol. U sredini kope nalazila se cijev koja je voću i povrće davala kisik. Kada bi trebali voće i povrće, ljudi bi napravili otvore u kopama i uzimali zalihe za kućne potrebe. Na taj način jabuke su bile svježe i ukusne kao da su tek ubrane sa stabla.

Marina Benko, 8.a

MODA I NOVAC

Što je to uopće moda? Mnogi će kad čuju to pitanje klimnuti glavom ili pak slegnuti ramenima. Dakle, da bi smo uopće mogli govoriti o današnjem trendu trebamo odgovoriti na to pitanje. Moda je kolektivni i prolazni način ili stil odijevanja, ponašanja, ophodjenja, življenja, svojstven određenom razdoblju, društvu, skupini ili pak smatran primjerom (iz Opće enciklopedije). U prošlosti su se nosile narodne nošnje pojedinog kraja, zatim je u modu došla razna šarena odjeća. Kad je netko prije kakvih 20 godina obukao šarene hlače i šarenu majicu ili košulju, nitko nije izustio ni rijeći. No, ako se danas netko tako obuče, mnogi će ga nazvati "šari Janko".

Eto, moda se, kao što vidimo mijenja, kroz godine, te mnogo ovise o godišnjim dobima. No, vratimo se današnjoj modi. Kao i svakog ljeta tako je i ovog u modu došlo nešto novo. To su široke hlače, najčešće ratnih boja, a to su tamno zelena, crna, smeda, siva, ali čak i bijela. One osim što su prilično široke u odnosu na traperice ili slične hlače nemaju džepove gore kod ruba hlača, već dolje, takoreći na koljenima i to ne naprijed, nego s vanjske strane. Hlače su primjerene za svako godišnje doba, a što je najvažnije mogu ih nositi i cure i dečki. U kombinaciji s njima mogu se nositi uske majice koje otkrivaju trbuh, ali nećete pogriješiti odjenete li i dužu majicu. Ne možete cijele godine nositi hlače. Da se to ne bi dogodilo tu su razne suknje i haljine. U modi su suknje koje dosežu ispod koljena, a isto takve i haljine. A kako iz kuće ne biste izšli bosi, tu su super moderne cipele. U trendu su cipele s debelim potplatom i debelom petom, te uvijek popularne marte.

Uz odjeću uvijek treba imati i neki detalj, zato i postoji nakit. Nakit je uvijek moderan, a osobito dolazi do izražaja uz preplanulu put. U trendu je srebrno prstenje s velikim kamenom, srebrne ogrlice i naušnice, metalni privjesci s indijanskim motivima. Da ljeti po najvećem suncu ne biste žmirkali, tu su sunčane naočale s plavim ili žutim staklima. Za zimu su savršene sive pernate jakne s kapuljačom. Zatim tamno plave traperice sa širokim nogavicama i tople sive majice. Za proljeće su kao stvorene traperice s podvrnutim nogavicama i majice žutih boja. Zatim su tu tamno sive ravne suknje u kombinaciji s bijelom majicom bez rukava. Dečki pak mogu obući crne hlače te jaknu na patentni zatvarač ili pulover. Zato, kako biste bili u trendu, brzo nagovorite roditelje da vas odvedu u neku trgovinu tekstila. Vjerujte, iz trgovine ćete izaći zadovoljni.

Znam da mnogi od vas sada, dok ovo čitate, pomišljate na ono što manjka svim ljudima. Već pogadate da je to novac. Mnogi roditelji svojih djeci ne mogu priuštiti odjeću

koja je u modi i ako bi to možda i htjeli. No, nemojte biti tužni. Bolja vremena će sigurno doći, pa ćete si i vi moći priuštiti nešto što vam se sviđa.

Za kraj, onima koji ipak prate modu i uspiju kupiti ono što je u trendu, poručujemo: Nikad ne oklijevajte i ne razbijajte glavu o tome što danas obući, jer u ovoj odjeći osjećat ćete se ugodno, a što je najvažnije pogodno je za svaku priliku, šetnju, razne proslave i mnoge druge izlaska. Ali se i sjetite da moda nije sve u životu. Svet neće propasti, ako ne budete imali neki komad odjeće koji je u modi.

SNJEŽANA DARAPI 8.b

F I L M

Film, poznatiji kao 7. umjetnost razvijao se veoma brzo. Do sada su snimljeni mnogi filmovi. Prve filmove snimili su braća Lumiere 1895. godine u Parizu. Snimali su prizore iz svakidašnjeg života. Neki od tih kratkih filmova su: "Izlazak radnika iz tvornice", "Uzlazak vlaka u stanici", "Doručak", itd. Ovisno o tome kojim su postupkom snimljeni, filmovi se dijele na tri vrste: dokumentarni,igrani i animirani.

U dokumentarnom filmu nema glume, lica nisu maskirana, nema umjetnog dekora ni nekih drugih elemenata. Tematika filma je sve što se zbiva u životu. Podvrste dokumentarnog filma su: filmske novosti, filmske reportaže, znanstveno-popularni filmovi i nastavni filmovi.

Animirani filmovi su prikazivanje pojava i predmeta koji se u stvarnosti ne kreću, ne žive. Projiciraju se brzinom od 24 sličice u sekundi. Podvrste animiranog filma su: crtani, lutkarski, grafički, predmetna animacija i kolažni.

Sjedište filmske umjetnosti je Hollywood. Poznati filmski studiji su: Paramount, Warner brothers, Columbia, TriStar i 20th century fox.

Moji top ljestvica 5 filmskih glumaca 20. stoljeća je:

1. Sylvester Stallone
2. Arnold Schwarzenegger
3. Antonio Banderas
4. Tom Cruise
5. Sean Connery

Top lista 5 filmova 20. stoljeća je:

1. Speed (Brzina)
2. Ubojice
3. JAMES BOND: Tomorrow never die
4. The Rock (Hrid)
5. Dan nezavisnosti

Danijel Hanžek, 8.a

MOJ UZOR

Meni se jako sviđa Janica Kostelić. Ona je mlađa i jako lijepa djevojka. Imala samo 17 godina, a već je postigla skijašku slavu u Hrvatskoj, ali i u svijetu, zahvaljujući svojem talentu i upornosti. U sva ta natjecanja i treninge uspjela je uklopiti i školu. Jako dobro govorila dva strana jezika, a to su engleski i njemački. Da bi došla do tih velikih uspjeha, trebala se je svakodnevno mučiti i odricati. A kad se uzme u obzir da dolazi iz zemlje u kojoj nema prevelikih mogućnosti za razvoj skijanja, njezin je uspjeh još veći. Mnoge svjetske skijaške zvjezde joj zavide na uspjesima. Ja tako uspiješna kao što je Janica u skijanju.

Ivana Haramustek, 5.b

OSOBINE TIPIČNOG TINEJDŽERA

-odjeća: džeperice, široke hlače i majice s kapuljačom

-obuća: original tenesice, marte

-kosa: obojana u lude boje

-najdraža glazba: sve osim narodnjaka i domaće

-najčešća zabava: slušanje glazbe

-ukrasi po tijelu: naušnice, tetovaže, srebro

-odnos prema roditeljima: bezobraznost, ne slušaju ih

-odnos prema vršnjacima: nikad bolji (oni koji su u trendu)

-odnos prema školi: ne uče

Ivana Salar, 7.a

GLAZBA

JE NAŠA

PREOBRAZBA

U životnom spletu tonova što čine glazbu, u bujnom šarenilu melodija i tonova snaći će se samo onaj koji poznaje osnovne pojmove glazbe. Nema čovjeka koji nije donekle osjetljiv za glazbu. Pravi ljubitelj glazbe mora upoznati jezik njezina izražavanja. Glazbeno znanje predstavlja pravi ključ koji otvara vrata u svijet umjetnosti tonova, u svijet glazbe. Najkraći odgovor na pitanje otkada postoji glazba, glasi otkad postoje i ljudi. Promatrajući život današnjih ljudi, svatko može zaključiti da glazba mijenja čovjeka, kao što se i sama glazba mijenja kroz vrijeme, od klasične glazbe do današnje. Stiglo je doba kada mladi pjevaju i plešu samo rock-glazbu i glazbe "brzih" ritmova, samo se rijetko kada sluša klasična glazba da se opuste ili da se prisjetimo kako je prije bilo, u "ono" doba.

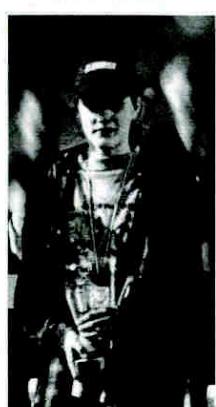
Ivana i Marija Zebić, 8.b

Lipin pučkoškolac 5

17. trka "Dan Uljanika '99"

Zovem se Ana Lukina. Idem u 6.a OŠ "Matija Gubec" u Gornjoj Stubici. Bavim se atletikom. Za atletiku su me zainteresirali moj tata i nastavnica Vera Stakor. U Triatlon klub "Rudolf Perešin" sam se uključila zahvaljujući svojim rezultatima kojima je naš trener bio veoma zadovoljan. Naš trener je Željko Lukina, a ponekad i Dražen Dinjar. Oni su također atletičari. Treninzi se održavaju svaki ponedjeljak i svaku srijedu od 16 do 18 sati. Iz naše škole u klub su uključeni još: Matija Lukina, Marko Lukina i Denis Benko, a još petero učenika su tek početnici.

U Pulu sam sa svojim klubom krenula u nedjelju 5. 12. '99. oko 3 sata u noći. Put je bio veoma naporan, a osim toga svi smo bili pospani. No, uz pomoć radia i viceva ostali smo budni. Do Pule nam je trebalo 5 sati. Kad smo došli tamo, imali smo sat i pol do početka trke. Za to vrijeme sam se pripremala. Prije

samog početka trke ja sam se još zagrijavala, a pri zagrijavanju mi je pomogao Dražen Dinjar. Kad sam stala na start, bila sam veoma uzbudjena. Svi su razgovarali na čakavskom narječu. Kad je trka počela, krenula sam brzim tempom i tako išla sve do kraja. Sa strane se samo čulo kako netko govorio: "Usporti, nećeš izdržati do kraja!" No mene nije bilo briga. Izdržala sam čitavu stazu dugačku 2 km. Proslavila sam ime Gornje Stubice i svih Zagoraca. Na cilju me dočekao trener sa velikom čestitkom. Poslije trke su počeli trčati veliki na 8 km. Za vrijeme te trke, ujedno i glavne trke, najedanput sve se smračilo, počeo je puhati vjetar i padati kiša. Oko 14 sati bilo je proglašenje. Najprije je bilo proglašenje A grupe, zatim B grupe, pa C grupe gdje je Matija Lukina osvojio 3. mjesto, D grupe u kojoj sam ja osvojila prvo mjesto, E grupe gdje je Marko Lukina osvojio 3. a Denis Benko 13. mjesto i tako dalje. Na glavnoj utrci Dražen Dinjar je sveukupno bio 4. a u svojoj kategoriji 1., a Zdenko Knežić je 47. I napokon smo krenuli kući. Samo dvije minute vožnje i našli smo se pred pulskom arenom. Tamo smo se slikali, a zatim smo krenuli svojim domovima. Doma sam došla oko 20 sati. Umorna od puta i trke jedva sam stajala na nogama.

Volim trčati, ne samo zbog natjecanja nego i zbog toga što steknem nove prijatelje, vidim puno ljudi, prođem kroz mnoge gradove i mjesta, a ponajviše zbog zdravog života. Oni koji misle da to mogu, da se mogu baviti atletikom, neka dodu na jedan od treninga i neka nam se pridruže.

Ana Lukina, 6.a

U starom mom kraju Vinterovcu

Uspinjući se uz strmi brijege Vinterovca gledate kuće, ravnice, polja,... baš kao i u svakom drugom selu u Zagorju. Ništa nije drukčije. No, ono ima jednu neprocjenjivu vrijednost; radišnu djecu koja žele očuvati stare običaje i kulturu pokretanjem prvog zagorskog mjesecačnika "Vinterovec" i osnivanjem glumačke ekipe "Stari način života".

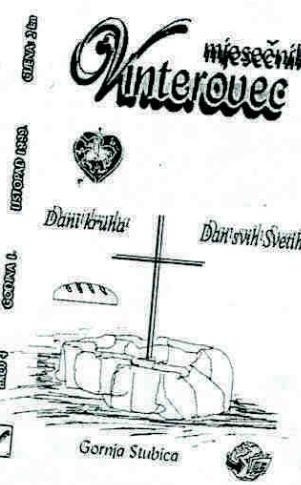
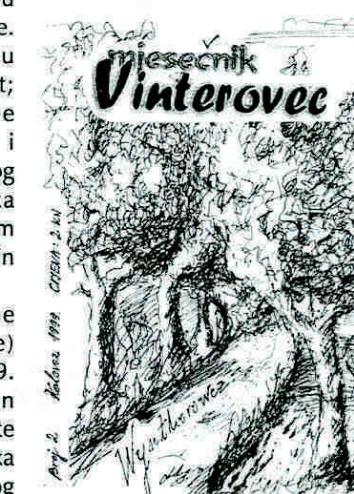
Prvi začeci grupe (Vinterovačke družbe) nastali su u lipnju, 1999. Djecu je vodio nagon združivanja i prijateljstva te zblžavanja svih stanovnika Vinterovca. Već od samog početka počele su nesuglasice oko naziva grupe te oko zadatka svakog pojedinog člana grupe. Šest članova grupe bili su raspoređeni prema svojim interesima te su nastojali izvršavati svoje dužnosti. Njihov glavni cilj bio je informiranje pučanstva o događajima u selu. Kako su finansijski bili loše opremljeni, svoje ideje i težnje objavljivali su na papirima koje su postavljali na električne stupove nadi da će se i mali broj stanovnika zainteresirati za novu promjenu u selu. No dočekali su ih rastrgani papiri. To je napravilo kočnicu u njihovom nastajanju za kulturom. Dolaskom novog člana, Tina Moštaka, u grupu stvar se promijenila na bolje. Njihove težnje ponovno su zasjale, ali sada u obliku pravih novina. Novi članovi sve su više pritjecali u njihov list. Do sada su izašla četiri broja, a družina ima jedanaest članova (dva su se ispisala). Prvi broj lista objavljen je u 13 primjeraka, drugi broj u 20 primjeraka, treći broj - 70 primjeraka, četvrti broj - 100 primjeraka. Broj stranica uvijek je jednak 8 (osim prvoga broja - 4). Cijena je vrlo niska, 2 kune koje svaki pojedinac može izdvojiti.

Mjesecačnik se bavi temama iz poljoprivrede, tu se mogu naći važniji događaji u mjesecu te njihova znamenja, vijesti, bakina kuhinja, humor, rubrike: Dobra stara vremena, Jeste li znali, Povijest Vinterovca. Svi članovi marljivo rade kako bi njihov list bio bolji i kvalitetniji. Zasluzene zabave i izleti dio su njihovog rada. Na proslavi 28. 08. 1999. bila su podijeljena

priznanja svim članovima za aktivno sudjelovanje u nastanku mjesecačnika "Vinterovec". Uz hranu i sokove članovi su priredili izlazak drugog broja mjesecačnika.

"Vinterovec" je bio i naveden u Glasu Zagorja, a i neke podatke o njemu možemo naći na Internetu. Sjedište redakcije Vinterovca je: Vinterovec 17 Gornja Stubica tel. 049/289 870. Uz vođenje mjesecačnika, Vinterovačka družba bavi se i očuvanjem starih običaja i kajkavskog narječja priređivanjem predstava. Prva predstava "Štefa zavodnica" govorila je o dolasku mlade i lijepе djevojke Štefe na selo. Mnogi mladi, ali i stariji svoje su

srce dali Štefi te je došlo do svade između dviju obitelji kad se mlađenac nije želio ženiti. Druga predstava "Kruvek naš svagdanji" pratila je cijeli tijek nastajanja kruha od sjetve pšenice do pečenja. Ubacivši podosta humora, dobila se jedna prava zagorska priča puna svađa, smijeha i veselja. Obje predstave prikupile u velik broj ljudi koji su se rado prisjećali svojih mladih dana. Glumačka ekipa broji 9 članova koji daju sve od sebe.

*Članovi "mjesecačnika Vinterovec":

- glavne urednice: Marina i Valerija Benko
- redakcija: Siniša Kucelj, Ana Švalek, Dražen Tišljar, Petra i Doroteja Benko, Mario Stanković, Matija Lukina, Irena Grden
- grafički urednik: Tino Moštak

*Članovi glumačke ekipe "Stari način života":

Dudekovi, 1. familija
- Rega – Marina Benko
- Dudek – Dražen Tišljar
- Draga – Sanja Šviben

Južički, 2. familija

- Jalža – Jasna Šviben
- Joža – Matija Lukina
- Miške – Mario Stanković
- Pepa – Petra Benko
- Štefa – Valerija Benko
- Dorica – Doroteja Benko

*Ovom prigodom zahvaljujemo se svima onima koji vjerno čitaju naš list i nadamo se da će tako i ostati.

Redakcija, u studenom, 1999. g.

Marina Benko, 8.a

Još jedna generacija osmaša odlazi iz Gornje Stubice. Želimo im sreću u dalnjem školovanju. Kad god požele, dobrodošli su u našoj školi. Osim sjećanja na njih ostat će zauvijek zabilježeni slikom i slovom u novoj rubrici našeg lista.

Denis Benko, Marina Benko, Stjepan Boroša, Filip Dremetić, Danijel Hanžek, Antonio Haramustek, Tomislav Haramustek, Stjepan Horvat, Srećko Ivičić, Andelko Jakšić, Ivan Lisak, Srećko Osrečak, Nikola Pasanec, Maja Razum, Dario Rusan, Jasmina Sili, Jasna Sviben, Marko Škorjanec, Ivana Škudar, Mladen Škvorc, Nikola Zajec i razrednik Juraj Hanžić.

8.b

Goran Carek, Davor Ciglanečki, Marko Ciglanečki, Snježana Čmarec, Snježana Darapi, Maja Hanžek, Valentina Hren, Stjepan Kontent, Štefica Korman, Viktorija Korman, Mario Kosec, Ana Kovačić, Tomica Kovačić, Ksenija Kuhta, Tomica Lešković, Jelena Lisak, Martina Novosel, Marijana Pavalčić, Kristina Perešin, Luka Perešin, Tomica Putak, Sanimir Rusan, Ivana Sačer, Juraj Sviben, Ivana Zebić, Marija Zebić, Tomislav Zebić, razrednica Vera Stakor i učitelji.

8.c

Martina Bigec, Matija Bočkaj, Siniša Brlek, Ivica Herceg, Marko Jelovečki, Marijana Koščević, Nikola Lašaš, Rudolf Mečak, Dalibor Osrečak, Danijel Osrečak, Kristina Osrečak, Danijel Podvorec, Ivana Poštek, Nikolina Rešetar, Ivana Smetko, Valentina Smetko, Suzana Šagud, Darko Škvorc, Zvonimir Šobak, Nikola Tišljar, Igor Tupek, Kristijan Vrduka i razrednica Đurđa Škvorc.

MATURALAC

Pospani krenusmo autobusom u 6 sati ljetnog dana prema Zadru. Ali pospanost je brzo prošla naročito dećima jer im je za oko zapela jedna Ana. Šale su frcale kao kokice od kukuruza pri pečenju.

U Crvenu luku, koja je sve bila samo ne crvena, stigosmo nakon 7 sati duge, ali ne i dosadne vožnje. Po dolasku, smo naše pretrpane torbe i krenuli u sobe. U planu je bilo kupanje do večere, ophodnja po naselju koje nije imalo niti telefonsku govornicu, a kamoli diskać. To znači katastrofalno spavanje u 22 sata.

Drugi dan smo u malom gradiću Biogradu razgledali spomeničke, ostatke kulture naših predaka. Ispred postolja punog svjeća jedan pametnjaković izvali: "A zake bi tulike svijeće vužigale, kuj nisu mogli same spuštiti struju i to je sve." Poslije se uputismo na Vransko jezero pecati ribe. Nije mi jasno zašto se zove tako, jer tamo nije bilo vrana.

Treći dan maturalca čekali smo dva sata vodiča na rijeci Krki. Koji je bio jako točan. Za to vrijeme smo malo sami šetali, razgledavali slapove i poznati Skradinski buk. Kad je vodič došao, mi smo bili spremni za odlazak u Crvenu luku.

Četvrtog dana išli smo u Zadar i Nin. Kako li je to samo pobožni grad? Crkva do crkve: crkva Sv. Šimuna, Sv. Donata, Sv. Marije, Sv. Stošije, itd. Posjetili smo muzej Benediktinki. Koliko zlata? U gradu Ninu nisu ništa manje pobožni. Tad se opet netko javi: "A kak oni izaberu crkvu u koju podu na misu?" I bio je u pravu jer smo posjetili mnoge crkve.

Kraj spomenika Grguru Ninskog je svatko htio dotaknuti njegov palac i nešto zaželjeti jer navodno on ispunjava želje.

Grgur Ninski bi se sigurno čudio našem izboru mistera i miss, ali nama je ta večer bila najzabavnija i najluđa. Titule su zasluzeno ponijeli: Ksenija Kuhta i Tomislav Haramustek. Poslije izbora otišli smo na oproštajni ples. Plesali smo čak do 24 sata.

Ujutro je bilo na redu oproštajno kupanje. Poslije toga krenuli smo kući opet pospani.

Martina Bigec, 8.c

Na životnom raskrižju

Evo, stojim na prvom raskrižju svog života. Nakon osam godina osnovne škole svatko se pita kamo dalje. O tome su pisane knjige, razne upute, no sve su one samo podaci za pojedinu školu; broj učenika, ocjene za upis, način školovanja, itd. Ali odluku prepuštaju nama.

Sjećam se kad sam prvi puta stupila u školu. Gledala sam djecu koja će me okruživati osam godina i sa kojom ću dijeliti smijeh i tugu. Učitelji su djelovali tako veliki i strogi žečeći nas nešto naučiti o životu. Sve njih gledam već osam godina i sad će ta veza puknuti. Svatko na svoju stranu, a učitelji će ostati ovdje ići dalje kao da nas i nije bilo. Život prolazi, a svakim danom mi postajemo stariji.

Još nekoliko mjeseci i još jedna generacija će otići. Ali u ovoj generaciji biti ću i ja. Sada ću izabrati ono što ću biti cijelog svog života. Od kuda meni snage za taj veliki korak? Imam tek četrnaest godina. Kako ću znati da je moja odluka ispravna. Svi moji prijatelji će svojim putem, a ja ih više neću moći slijediti. Sada ću morati odabrat svoj put kojim ću ići samo ja.

Ja se dvoumim da li postati farmaceut ili ići u gimnaziju. Još nekoliko mjeseci i morat ću donijeti svoju konačnu odluku. Nema više žaljenja i vraćanja, samo nastavak sviđalo se to meni ili ne. Recite vi meni: što da odaberem? Da li da pođem u školu u

kojoj ću imati svoje zanimanje već nakon četiri godine ili da odaberem samo obrazovanje bez zanimanja? Trebam li odabrat samo običan posao ili da pokušam ostvariti svoje snove. A što ako ne budem dovoljno dobra u gimnaziji i ne upišem se na neki dobar fakultet? Zar sam spremna preuzeti toliki rizik? Cijeli život biti uz knjigu, a na kraju opet ništa. Svi moji prijatelji oko mene pucaju na veliko; sami doktori, profesori, suci, inženjeri, ... Zar ja mogu živjeti sa spoznajom da sam i ja mogla ostvariti svoj cilj? Zar želim cijelog svog života žaliti zbog jedne glupe pogreške. Ako i krenem u gimnaziju, zar sam ja dovoljno dobra za nju? Što meni jamči da ću ju ja završiti? Ocjene koje imam sada? Hoću li ja nastaviti tako dalje? Na ta pitanja ne mogu sama sebi odgovoriti. Pitam nekog drugog, a oni mi kažu: "Kako ćeš izabrati, tako će ti biti!" Kako mogu već sada izabrati kako će mi biti. Ja se ne želim silom gurati tamu gdje mi nije mjesto. Nitko mi ništa ne govori, a ja smo šutim. Šutim i čekam dok ne pogriješim (sada mi se svaka odluka čini pogrešna).

Za sve one koji se još uvijek dvojume; razgovarajte sa nekim, ali nemojte da oni previše utječu na vas jer radi se o vašem, i samo vašem životu i samo ga vi imate pravo živjeti.

Marina Benko, 8.a

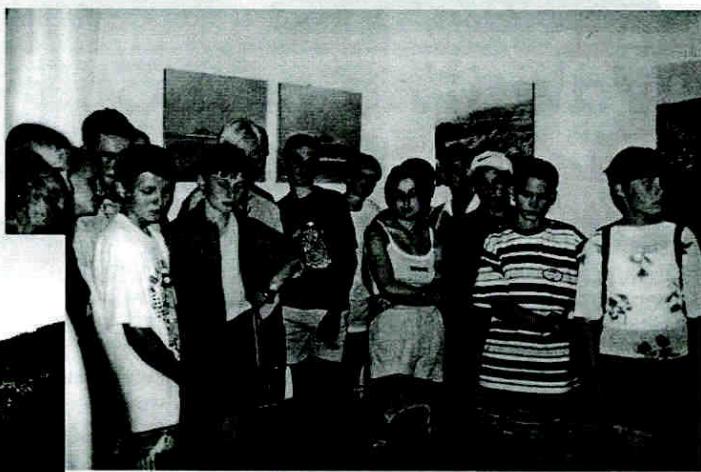
Kako je biti osmaš?

Nije lako biti osmaš. U osmom razredu shvatiš neke stvari koje prije nisi razumio i dragi ti je što ih sad znaš i možeš ih objasniti drugima.

Ipak, najvažnije je to što ti je ta godina odlučujuća za daljnji život. Što ću biti, kako ću se snalaziti u novoj školi i potpuno novoj sredini? Još uvijek ne možemo odgovoriti na sva pitanja, no moramo znati da nismo sami. Uvijek je netko tu, pokraj nas. Manji učenici misle kako je škola bez veze, učitelji su dosadni; sve im je glupo. No, nije tako. Bez škole bi bio nitko i ništa. Ona ti, zapravo, najviše pomaže da postaneš osoba koju će svi cijeniti. Što se učitelja tiče, ni oni se ne razlikuju puno u tome. Njihov glavni cilj je da nas nauče najviše što mogu i time nam pomognu u životu. Vjeruj, oni nam žele samo dobro. Nekad stvarno jesu u krivu i ne žele to priznati, no ti ipak prešuti. Jednom i ti budi odraslij od njih. Još dok si daleko od osmog razreda, zapitaj se: kako ću moći otići iz ove škole kojoj sam, tijekom svih ovih godina, upoznao svaki kutak, a koju ću kasnije zaboraviti? Školu u kojoj sam proveo dobre i loše trenutke. A kako ću se tek moći rastati s prijateljima s kojima sam proživio devet godina i kasnije, možda, izgubiti svaki kontakt s njima? Oni će se oženiti kao i ti, osnovati svoju obitelj. I tek tada ćeš znati čemu je sve to služilo. Ja znam taj osjećaj. Osjećaj tuge zbog rastanka, ali i zahvalnost na svemu što su učitelji i prijatelji učinili za nas. Nemoj misliti da će te taj osjećaj "uhvatiti" na samom rastanku, nego jednog dana kao osmaš u svom domu ili negdje drugdje. I potpuno ćeš se složiti sa svime što sam sad napisala. A sve ostalo što imam reći o školi i svemu životu i neživotu u njoj ne bi stalo ni u cijelu knjigu. No, nije važno jer ćeš sve potrebno sam shvatiti.

Zato, kad ti je teško, bori se, uči i budi netko! Jer, od kolijevke pa do groba, najljepše je dačko doba.

Ksenija Kuhta, 8.b

Na slapovima rijeke Krke

Tog dana krenuli smo na prekrasne slapove rijeke Krke koji su nas očarali svojom ljepotom.

U Nacionalnom parku Krka, potračavši prema rijeci začusmo:

"Stop!" I stali smo. Čekamo da dobijemo dopuštenje. Ali... prije pokreta opet ona dosadna rečenica: "Polako, mirno. Pazite i nemojte vikati." Da ne duljimo možemo samo reći: "Budite dobril!" Svi su učenici misili isto: "Od tog silno ponavljanja već nam je zlo."

Krenuli smo ispod malog krovčića i gle. Biserina riječka koju je sunce obuklo u sjaj putovala je ispod malog puteljka. I evo! Preplavili su nas osjećaji. Što smo dalje išli susretali smo se sa sve ljepšim prizorima zelenih obala. Dok sam polako koračala putićem koji je stajao na visokim stupovima razmišljala sam. Uspravno drveće nalikovalo je ljudi. Rijeci Krki nije bilo kraja. Čuo se je kreket žaba iz vode koje su sigurno čule da smo u tome uživali. Fotografirali smo slapove, prijatelje i naše "drage" učitelje.

Ali sve što je lijepo kratko traje. Morali smo se rastati od rijeke.

Ivana Smetko, 8.c

Knjiga Je kuća u kojoj stanuje Ijepota

Vrijeme je da u našem listu predstavimo i knjižnicu Osnovne škole Matije Gupca u Gornjoj Stubici. Osnovana je 1956. godine. Iako brojem knjiga još ne zadovoljava zakonom propisane standarde, može se reći da je stanje zadovoljavajuće (još se uvijek nisu odgadali satovi lektire zbog nedostatka knjiga).

Krenimo malo na brojke: imamo 4987 knjiga za učenike i 2287 za učitelje. Tu računamo i zbirku priručnika koji se mogu listati i koristiti u medijateci. Osim toga, imamo i zbirku audiovizualne grude koja se koristi u nastavi. Kupujemo 10 časopisa za učenike (Smib, Radost, Modra lasta, Zvuk, Druženje, Matka, Priroda, Hrvatski zemljopis, Čovjek i svemir, Matematičko-fizički list) i 12 za učitelje.

Svi već znate da se knjige mogu posuditi svakodnevno za vrijeme odmora, prije i poslije nastave. U školskoj knjižnici pomažu Martina Hren iz 7. b, Barbara Lukina i Danijela Hren iz 7.a i Ana Lukina iz 6.a. Tada slobodno možete zatražiti pomoći pri izradi referata.

U školskoj knjižnici održava se nastava, obrađuju se teme vezane uz knjigu i služenje knjižnicom kao i satovi lektire. Ove školske godine proveden je projekt za poticanje čitanja namijenjen učenicima 1. i 2. razreda. Za njih su učenici 3. i 4. razreda čitali poučne priče. Rezultate tih susreta mogli ste vidjeti u školskom predvorju.

Ove godine uspješno je provedena akcija prikupljanja sredstava za bogatiju knjižnicu. Budući da škola nema dovoljno novaca za nabavku potrebnih naslova lektire, obratili smo se vama, učenicima. Rezultat pokazuje dobar odaziv. Prikupljena je 3 881 kuna. Kupljene su sljedeće knjige: Jens Søgaard – Pale sam na svijetu (10 komada), Ela Peroci – Djeco, laku noć (5 komada), Mato Lovrak – Vlak u snijegu (5 komada), Vladimir Nazor – Bijeli jelen (5 komada), Ivana Brlić-Mažuranić – Šegert Hlapić, J. M. Barrie – Petar Pan (5 komada), Lewis Carroll – Alice u zemlji čudes (10 komada), Oscar Wilde – Sretni kraljević (5 komada), Suvremena hrvatska nova (5 komada), Ksaver Šandor Gjalski – pod starimi krovima (10 komada). Svaka ta knjiga ima naljepnicu na kojoj piše tko ju je darovao. Posebno zahvaljujemo učenicima 7. a, 2. b i 2. a razreda koji su prikupili najviše novaca. Nadamo se da će ova akcija u našoj školi postati tradicionalna.

Za sljedeću školsku godinu planiramo još nekoliko zanimljivih sadržaja i nadamo se da će se učenici i nadalje radosno družiti s knjigama koje stanuju u našoj knjižnici.

knjižničarka Ines Krušelj-Vidas

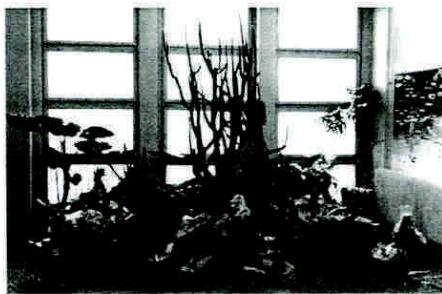
IZLOŽBA U ŠKOLSKOM PREDVORJU

29. veljače u školsko predvorje na cvijeće koje njeguje cvjećarska grupa spustili su se neki čudni likovi. Nemojte se uplašiti, sve ćemo objasniti.

Učenici 2.a i 2.b razreda napravili su različite papirnate likove od papira i drugih otpadaka. Kad smo ugledali ta djela napravljena dječjom rukom, svi smo se oko njih okupili i gledali kako su lijepi. Svaki rad imao je i ime: Hobotnica, Robot, Robot Dva, Leptirić Letko, Djevojčica Ana, Miš Papirojed, Zmaj, Maska, Brodovi, Tvornica strojeva d.d. Od naših malih umjetnika koje smo odmah potražili na hodnicima saznali smo da im je bilo jako lijepo u knjižnici kad su slušali priču i izradivali svoje likove. Jako se ponose svojim djelima i žele napraviti još mnogo takvih likova. Primjetili smo da su mnogi učenici koji su se bez posla šetkali hodnicima došli bliže pogledati «ukrase» na cvijeću.

Svaki čovjek može napraviti nešto lijepo i korisno u životu pa se tomu veseli i odmah mu sve postane lakše i bolje. Nadamo se da će naši mali umjetnici napraviti još mnogo, mnogo uspješnih djela.

Valerija Benko, 7. a

IZABERI ZABAVU - KNJIGU

1. Izabri knjigu za čitanje iz zabave.

2. Vrijeme pripreme: 15 minuta.

3. Vrijeme čitanja:

- od 1 h do neizmjernog

4. Sastojci:

- 1 "brdo" knjiga i jedan stol

- 1 tinejdžer

- knjižnica ili knjižara

5. Postupak:

- Uzmi 3-4 knjige s police

- Pogledaj korice

- Pročitaj što piše na omotnici knjige

- Otvori prvo poglavje u knjizi

- Pročitaj prve tri stranice

- Odluči koja te knjiga zaista "zgrabilo"

- Ponovi postupak za svaku knjigu

- Ako te niti jedna knjiga nije "zgrabilo" ponovi prethodne postupke.

- Ponovi ako odmah ne nadeš pravu knjigu

6. Prehrambene informacije / energetska vrijednost po obroku:

- Opuštanje: 100% dnevnih potreba

- Zabava: 100% dnevnih potreba

- Mašt: 100% dnevnih potreba

- Intelektualni poticaj: 100% dnevnih potreba

- Vještine čitanja: 100% dnevnih potreba

Valentina poručuje

- Čitajući puno knjiga biti ćemo pametniji i saznati ćemo puno o svijetu oko nas.

- U knjigama susrećemo puno stvarnih i nestvarnih likova. Tim likovima se služimo u igri i razvijamo svoju maštu.

- Čuvamo knjige i slikovnice: Medeni u dječjem vrtiću, Vuk i 7 kozlića, Crvenokapica, Dječja biblija, Ljepotica i zvijer, Trnoružica, Plava krava, Snjeguljica i 7 patuljaka, Pinokio.

- Najviše volim knjige o životinjama i slikovnice.

Valentina Mezić (PŠ Dubovec)

DRAGI UČENICI!!

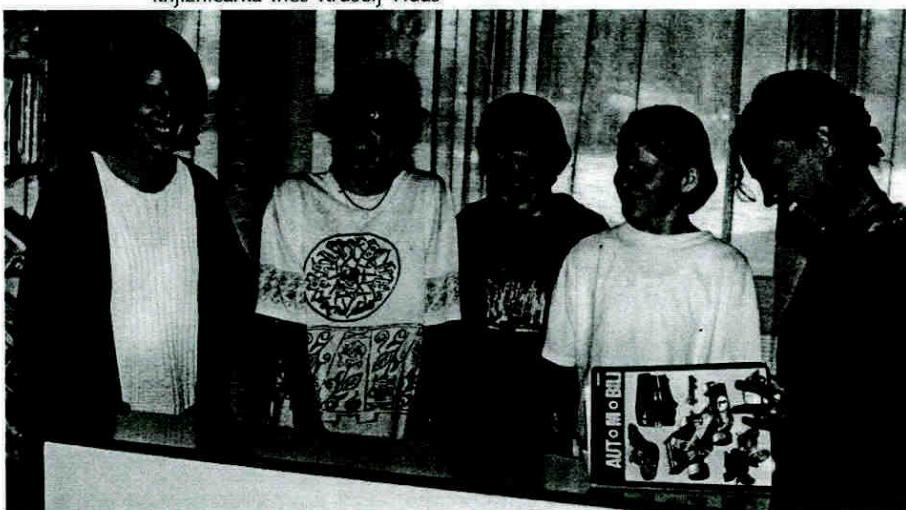
Svakodnevno se koristite našom školskom knjižnicom. Često puta nedostaje lektirnih naslova. Mnoge knjige su već stare i dotrajale od čestog korištenja, a škola nema novaca za nabavu novih.

Zato se obraćamo vama jer već i malim prilogom možete pomoći da se stanje popravi. Već slijedeće školske godine prikupljati ćemo dobrovoljne priloge za tu svrhu.

Na svakoj knjizi koju ćemo kupiti od vaših novaca pisat će ime učenika koji je pomogao u ovoj akciji koju smo nazvali:

ZA BOGATIJU ŠKOLSKU KNJIŽNICU.

Lipin pučkoškolac 5

"Knjiga je utočište pred poplavom beznačajnog, pred svjetom u kojem je više podataka nego značenja, više informacija nego znanja."

Daniel J. Boorstin (povjesničar i knjižničar Kongresne knjižnice u Washingtonu)

Dubravko Jelačić-Bužimski Sportski život letećeg Martina

Priča o naizgled običnom petnaestogodišnjaku Martinu koji krije da posjeduje uistinu zadivljujuće sposobnosti. Samo u prisustvu svoje neobične papige, u lijepoj šumi, on ruši svjetske rekorde u skoku u dalj i u vis. Problemi nastaju kad za to doznavaju službenici Državnog centra za fizičku kulturu. Martin i njegov djed, s kojim živi, prolaze kroz mnoštvo pustolovina. Uz Martina je i jedna posebna zelenooka djevojčica. Knjiga se može pohvaliti većim brojem stranica, ali kad je počnete čitati, nećete je ispuštati iz ruku. Sportski život letećeg Martina je uzbudljiva knjiga s lijepom ljubavnom pričom i porukom da čovjek može sve ako uistinu želi.

Ovo je zbilja fantastičan roman. Fantastičan je i Martin i sve ono što se događa. Zato svi trk u knjižnicu!

Martina Mikulić, 7.c

Drvo znanja

Drvo znanja je vrlo poučan časopis za sve uzraste. Može poslužiti za pisanje sastavaka, referata... Rubrike su o sportu, biologiji, kulturi, povijesti, svemiru,... Ali uvek zanimljive.

Cijena nije prevelika: 25 kuna. Toliko možete uštedjeti i od svog džeparca, a ponekad se dobije i poklon: poster. Zato požurite: pretplatite se na novi broj, udobno se smjestite i...

Martina Bigec, 8.c

Mak

Mak je časopis temeljen na religijskom sadržaju. U njemu možeš svašta zanimljivo pročitati i naučiti. On nije pisan samo u religijskom duhu već i u zabavnom i poučnom. U njemu možeš saznati o ljudima iz drugih zemalja, možeš rješavati razne križaljke i pitalice, čitati o svemu i svačemu, čak se možeš i igrati. U Maku možeš pronaći sve i svašta.

Zato vam preporučujem ovaj časopis. Mak mogu čitati klinci i odrasle osobe. On je uvek uz vas i u vašim srcima.

Valerija Benko, 7.a

Lipin pučkoškolac 5

J. R. Tolkien: Hobil

Priča je to o hobitu (hobit-mali čovjek, manji od bradatih patuljaka) Bilbu Bagginusu i njegovoj pomoći čarobnjaku Gandalfu i trinaestorici patuljaka u potrazi za zmajevim zlatom. Putem susreću čudovišta: trolove, gobline, varge i goluma koji ih ometaju na njihovom putu. No, sve ih uz malo muke sređuju. Sreli su i divovske orlove, prijatelje čarobnjaka Gandalfa. Orlovi su ih prenijeli jedan dio puta, do Beornove kuće. To je čovjek izuzetne snage i može se pretvoriti u krupnog medvjeda. Veoma mrzi gobline. U užasnoj i punoj straha šumi Mrkodol patuljci susreću vilenjake koji ih zarobljavaju. Hobit Bilbo ih je spasio zahvaljujući svojem čarobnom prstenu pomoću kojeg je postao nevidljiv. Kada su konačno došli do svog cilja, po zlato i dijamante koji su pripadali vođi patuljaka Thorinu, unuku Kralja podno Gore, vidjeli su ogromnog i opakog zmaja Smauga koji je čuvao to zlato.

Što se je dalje dogodilo, pročitajte sami. Dovoljno je reći da se je vodila velika i krvava bitka, a između koga sve i tko je pobijedio, to vam neću odati. Knjiga je veoma zanimljiva, napeta i poučna, te je svakako vrijedi pročitati.

DANIJEL HANŽEK, 8.a

Višnja Stahuljak

DON OD TROMEĐE

To je priča o zajedničkom životu čovjeka i psa Dona (Trapa) u kojoj spisateljica ističe kako čovjek treba shvaćati pse i njihove postupke, jer pas ništa ne radi bez razloga. Tako i u knjizi pas Don (Trap) voli svoje gospodare tako jako da bi i svoj život riskirao za njih, prilagođava se njihovu načinu života u gradu... A događaj koji mu se zbio potkrpeljuje još bolje njegovu ljubav prema njima. Koji je to događaj, kako je on završio, koju još Donovu (Trapovu) vrlinu otkriva, te da li je istina sve ovo, znat ćete ako pročitate knjigu.

Martina Bigec, 8.c

Ivan Kušan KOKO U PARIZU

Za vrijeme ljetnih praznika, kad je sunce pržilo kao žeravica, odločila sam u hladu pročitati neku knjigu. Prva koja mi se našla pod rukom bila je Kušanov roman "Koko u Parizu". Malo sam prelistala i započela čitati. Upustila sam se u tekst i zaboravila na vrijeme. Činila mi se zanimljivom. U tekstu bilo mi je čudno to što je Koko tako detaljno opisivao pojedinosti: izlet u Pariz, slike Mona Lize, izmišljeni likovi. Sve ili je opisao detaljno ili kao da poznaje odnekud. Koko ima tako dobro razvijenu maštu da se to ne može opisati u par rečenica. U početku nisam znala da li je to njegov san ili doživljaj. No, požurila sam s čitanjem i došla do samog kraja, a onda sam se iznenadila. Koko je sve to samo sanjao. Nisam mogla vjerovati. Pročitala sam još jedanput tu istu stranicu i posve se uvjerala. Knjiga mi se svidjela zbog više elemenata: slikovitost, humor pogotovo u opisivanju. To je moja najdraža knjiga. Knjiga je odlična i zasluguje sve pohvale. Svaka čast Ivanu Kušanu. Zbilja je dao mašti truda. Izvanredno djelo. Super.

Božica Šenjug, 7.a

Predlažemo -
pogledajte dokumentarac

"Milka nije imala ni oca ni majku"

Gledala sam u školi film koji me se jako dojmio. To je dokumentarni film o djevojčici Milki. Ona je ostala bez ljubavi svojih roditelja. Djevojčica je imala roditelje, samo formalno, a u stvarnosti ne. Taj film je istinit i stvaran dokument o tome kako ni majka ni otac nisu prihvatali svoju djevojčicu kojoj je užasno nedostajala toplina doma i roditeljska ljubav. Milka je čak pokušala otici teti u Njemačku da bi bila voljena. Film je u meni pobudio osjećaj tuge prema toj jadnoj djevojčici. Prema njezinim roditeljima osjećam bijes i ljutnju jer su ostavili svoje rođeno dijete i nije im nimalo žao. Meni je žao što na svijetu ima sve više djece koja su odbačena, o kojima se roditelji ne brinu i ne mare za njih jer ne žele imati obavezu prema djetetu. Ovaj film prikazao je samo jedan primjer u nizu takvih tužnih slučajeva.

Ksenija Salar, 6.c

još Donovu (Trapovu) vrlinu otkriva, te da li je istina sve ovo, znat ćete ako pročitate knjigu.

ŠTO RADIMO ZA VRIJEME ŠKOLSKIH ODMORA?

Školski odmori su namijenjeni učenicima da se odmore od jednog sata i pripreme za drugi. Odmori traju po pet minuta, jedino dva "duga" odmora traju po petnaest minuta jer tada učenici idu jesti. Na školskim hodnicima i u školskom dvorištu za vrijeme odmora možemo vidjeti razne učeničke "manevre". Neki učenici igraju nogomet, neki ponavljaju gradivo za sljedeći sat, neki natjeravaju cure, a ima i "school-fightera" koji odmjeravaju snage.

Upitali smo dežurne učenike na hodnicima o tome kako im je, kako se ponašaju ostali učenici itd.... Evo njihovih odgovora:

- dobro je, ostali učenici su relativno mirni
- loše, glupost, teško, djeca zafrkavaju i ne daju mi mira
- užas, gore od horor filma
- dade se živjeti
- nikoga ne zapisujem, nego uzimam pravdu u svoje ruke

A sada čujmo učeničke izjave o tome što rade za vrijeme odmora:

- prepisujem zadaću
- igram nogomet
- natjeravam cure
- ako pišemo ispit, radim šalabahter
- mlatim mlađe od sebe (i slabije)
- zezam cure
- s ostalim učenicima "brišem" hodnike i ženske WC
- učim
- tučem se
- idem u dučan po gablec
- pa vidiš da se tučem
- skačem po školi
- gnjavim dežurne učenike
- gledam lijepе cure
- razmišljam o atentatu na učitelje koji mi daju jedinice
- za sada ništa jer je nastavnik u blizini
- slabije od sebe učim kung-fu
- hodam gore-dolje po školi

Prema tome možemo zaključiti da su učenici pod odmorima veoma aktivni. Učitelji jedva dođu na kraj s nama. Nadajmo se da će se učenici malo smiriti pa će i učiteljske intervencije biti rjeđe.

Daniel Hanžek, 8.a i Stjepan Kontent, 8.b

Baš je fino danas!

JEDAN DAN U ŠKOLSKOJ KUHINJI

Povijest, treći sat. Uh! Kak mi kruli u želucu! No, kad bu već jemput završil taj sat; da idem u kuhinju. Ciiiiiiin, ... ciiiiiiin.... "klopa", čuju se glasovi daka. Svi su se nagurali i trčali u kuhinju. "U red, u red!", ljutito bi ponavljali učitelji. "Opet se gurate!", opet će oni. "Griz i banana." Govore svi od reda do reda. Uzela sam bananu i još nisam zagrizala, kad tamо nasuprot mene jedan dječak već je sve pojeo. U sebi pomislih: "Kako smo gladni". Već su se neki izredali u red za repe, a ja sam tek počela jesti. Gladni daci koji su stajali u redu za repe pitaju učiteljicu da li mogu uzimati još banane. Učiteljica: "Jeste li svi? 6.a...8.c. Svi su". Dok veliš "keks", griza i banane više nema. Svi se najedemo, osim onih koji bacaju bananu, no to nije dobro. Počinju svi odlaziti na "ostatak" odmora, osim onih sporih koji još uvijek jedu. Poslije, kad mi pojedemo, kuharice imaju posla sa čišćenjem. Ako želite znati što je za jesti tokom cijelog mjeseca, samo pogledajte na jelovnik i evo vam odgovora. Piše da će sutra biti puding i pecivo. Njam! Jedva čekam.

Valerija Benko, 7.a

TOP LISTA – NAŠ KAJ

Kako doći do prvog mesta?

To nije lako, vjerujte mi! Iako svi znamo da nije lako biti učitelj, mislim da bi učitelji trebali malo više upotrebljavati kajkavski dijalekt. Pa ipak živimo u Zagorju!

U međuvremenu, dok svi ne progovore kajkavski, Marija i ja napravile smo top listu. Za vrijeme odmora ulazile smo u učionice i ispitale učenike koji su nas željeli čuti. Poneki su mislili da će pisati kontrolnu, ali svi su bili znatiželjni što mi to od njih hoćemo.

Evo i rezultata:

1. Kristina Kraljić – 36 glasova
2. Marija Vidaković – 26 glasova
3. Marina Pakelj - 10 glasova
4. Sanja Knežić – 8 glasova
5. Olgica Tursan – 3 glasa
1. Juraj Hanžić – 53 glasa
2. Robert Kučak – 31 glas
3. Branko Barić – 30 glasova
4. Drago Frajtag – 15 glasova
5. Gojko Burela – 14 glasova

Naša poruka? Mi bi šteli čuti naš kaj!

Snježana Čmarec i Marija Zebić, 8.b

Lipin pučkoškolac 5

UNIŠTAVANJE ŠKOLSKE IMOVINE

Svakog se dana može čuti i vidjeti kako je još jedna šteta napravljena u školi. Razbijena stakla uprljani zidovi, potrgana vrata, oštećena lamperija samo su dio svakodnevnice u našoj školi. A tko to čini? Mi učenici. Ova škola postojala je i prije našeg dolaska. Nastavimo li tako ne vjerujem da će doživjeti još mnogo generacija iza nas. Zar mi tako zahvaljujemo našim roditeljima koji su je teškom mukom sagradili kako bi nama osigurali budućnost? Zar ih toliko mrzimo da želimo sva njihova djela uništiti? Oni su dan i noć radili da bi se izgradila ova ustanova. Nitko previše ne voli školu, ali to ne znači da ćemo se iskaljivati na cigli i staklu. Što su vam oni krivi da ih morate uništiti?

Ove štete koje su počinjene i učenici koji ih prouzrokuju uzeli su jedan zamah koji se ne može zaustaviti. Više nema ni jedne učionice, ni jednog WC-a, a da nije oštećen. Zar ne mogu proći pokraj zida, a da ga ne udare? Ima mnogo nezgoda koje se dogode nehotice, ali ima i onih šteta koje su namjerno prouzrokovane. Zar želimo ostaviti svojim potomcima hrpu cigle i betona, hladnu i pustu školu? Mnogi učenici kažu: "Pa što, tako je i u drugim školama!". Priznajte si sami: što pomislite kad dodete u takvu školu pa već na ulaznim vratima vidite sve pošarano? Svaka je škola odraz odnosa učenika prema njoj. Ako se već sada ne možemo kontrolirati, što će biti kasnije?

Učenici koji rade štete najčešće su iz sedmih i osmih razreda, ali sve više to utječe na niže pa čak i na prvašice koji su tek došli. Ako su već sada takvi, što će biti kasnije? Što nam govori da će ova škola biti sigurna? Ništa. Svake godine broj i veličina štete se povećava i ako se ubrzo nešto ne poduzme, škola će se pretvoriti u goli zid koji će se jednom srušiti. Ovo nije problem samo naše škole, problem je to većine škola u svijetu.

Ovdje se ne radi samo o štetama i novcu, već o učenicima i njihovom odnosu prema nekome i nečemu. Ni jedan čovjek ne može utjecati na drugoga već on mora sam na sebe. Ako ne shvatimo kome činimo štetu, nećemo nikad prestati. Svaka generacija ostavljaće dio sebe u školi, to znači svije vrline i mane. Svako novo dijete koje dode u školu prije će pokupiti mane nego vrline. Zar želimo da nas naša braća i sestre slijede u tome i upropasćuju ono što smo mi izgradili misleći da su u pravu? Na nama je red da im pokažemo da je to pogrešno i samo mi ih možemo okrenuti na pravi put. Kao prvo: NE UNIŠTAVAJMO NAŠU ŠKOLU. Ovaj tekst možda ste već po sto puta čuli i znadete ga napamet, ali nije li već krajnje vrijeme da se poduzme nešto protiv toga. To samo ti možeš spriječiti ne uništavajući školu.

Marina Benko, 8.a

Pitanja za ravnatelja:

1. Zašto je poskupjela prehrana u školskoj kuhinji?

• U namjeri poboljšanja raznovrsnosti jelovnika naše kuhinje uvedena su neka nova jela što je iziskivalo povećanje cijene s 55 na 65 kn. Za usporedbu, s istim jelovnikom naše susjedne škole već od rujna imaju cijenu mjesecne prehrane 70 kn.

2. Zašto učitelji ne plaćaju kuhinju?

• To je nagrada za posao kojeg učitelji i ostali djelatnici obave za organizaciju prehrane u svojim odjelima, prikupljanje i uplate novca od učenika, za dežuranja u kuhinji, za nabavu namirnica po najpovoljnijim cijenama, za spremanje namirnica i ostalo. Naša škola posebno vodi brigu o kvaliteti i cjeni namirnica. Ranom kupnjom zaliha povrća po nižim cijenama na Zelenoj tržnici (ulažući vlastita sredstva), njegovom preradom i spremanjem ostvare se znatne uštede.

3. Kada ćete popraviti prozore?

• Sigurno niste mislili da ih osobno popravim. Malo šale! Već pet godina zaredom tražena su od Ministarstva prosvjete sredstva za popravak prozora (stolarije). Samo za informaciju radi se ovdje o iznosu od gotovo 1 000 000,00 kn. Naime stolarija je toliko loša da nije moguće nikakvo krpanje. Nekoliko godina su nam obećavali ta sredstva, a prošle školske godine bili smo već uvršteni u programa (izmjena 1. stolarije). Odluka Ministra finacija gosp. Škegre poništila je ulaganja u većini škola, pa tako i kod nas, a ove godine uopće nismo ušli u državni proračun. Moramo čekati!

4. Zašto nisu svi WC-i onako uređeni kao oni u desnom krilu škole?

• Prije dvije godine, dobili smo sredstva za obnovu WC-a na lijevom krilu. Dobivena sredstva i izvedeni radovi nisu riješili naše probleme, a ruke su nam bile vezane pri izboru izvođača i načinu izvođenja. Posebnim naporom uz dobivena sredstva za uređenje preostalih WC-a, ovaj puta imajući slobodnije ruke, mislim da smo problem riješili jako dobro. U tom dijelu škole nestao je onaj nesnosni smrad. No, moram reći da i ovi nauredeniji WC-i nisu poštedeni vašeg vandalizma. Razmislite prije nego učinite neku štetu ili glupost želimo li da se sredstva troše na opremanje škole i uređenje preostalih sanitarnih čvoroma ili ćemo novac trošiti na svakodnevno popravljanje klupa, stolica, razbijene ploče i stakla, potrgane kvake, polomljene vješalice, polomljene pipe, zamjenu izvadenih čepova iz stolica, zahodske daske i ...

5. Zašto naša škola ne ide na Zlatni gong. Kolo sreće ili zašto ne sudjeluje na Turbo limach showu?

• Škole same financiraju troškove ovakovih priredaba (prijevoz do Zagreba, plaćanje dnevница i zamjena i gubitak nastave od nekoliko dana radi priprema). Kada bismo manje sredstava izdvajali za pokrivanje šteta (one godišnje dosežu i iznose od nekoliko desetaka tisuća kuna), vjerujem da i ovakvi projekti ne bi bili neostvarivi. Moram reći i to da škola nikad nije štedila sredstva za mogućnost afirmacije učenika i učitelja kroz sudjelovanja na natjecanjima svih razina.

PROBLEMI U ŠKOLI

Jedan od većih problema u školi je nedostatak stolica u učionici likovne kulture. Netko namjerno potrga stolicu pa drugi nevini stradaju. Zato nedužni učenici moraju sjediti na klimavim i potrganim stolicama. A svaki tren im može pasti stolicu pa se mogu ozlijediti. Školski majstori ne čine ništa. Njihova izjava glasi: "Uskoro ćete stajati na likovnom, ako nastavite tako trgati stolice." Oni koji trguju stolice sami su sebi naudili. Uskoro će i oni stajati zbog svoje gluposti.

Dakle, poruka bi glasila ovako nekako: Ne uništavaj školsku imovinu, uništavaš sam sebe!!! Promisli prije nego nešto učiniš. Ne daj da ruka bude brža od mozga.

Riješi problem.

Anica Šenjug, 5.a

U MOJEM RAZREDU POSTOJE UČENICI KOJI STALNO OMETAJU NASTAVU

Dok učiteljica piše zadatke na ploču, oni slabi učenici uvijek se svadaju, pjevuše, razgovaraju i još mnogo toga. No, kad ih učiteljica upozori, oni okrivljaju jedni druge ili se smiju. Njih ne može smiriti ni jedinica. Onda su još gori.

SINIŠA: Dosadno mi je. Ljepše se igrati na satu nego slušati učiteljicu.

IVAN: Zabavno je prkositi nastavniku tj. nastavnici.

S tim učenicima bi trebalo ozbiljno razgovarati. Možda su takvi jer im roditelji ne pružaju dovoljno ljubavi ili ih uopće ne zamjećuju. Zbog toga su nepristojni, neuredni, jednom riječju rečeno nekulturni. Nad tim problemom trebalo bi se zamisliti, jer ta djeca žive u svom posebnom svijetu.

Sanja Sibben, 6.a

PROLJETNA RADOŠT

Na veliku livadu došlo je zeleno proljeće i ognulo je svojim rascvjetanim plaštem. Sunce je tople zrake puštao po livadi i plesalo po nebu. Trava je opet odjenula svoju zelenu haljinu. Mah vjetra izazvao je ples. Od sunčeve topline visibaba se probudila. Ona je zvala proljeće, a zapravo je njezina pjesma probudila ostale visibabe. Napravile su zbor. No, travi to nije bilo dosta. Trebalо je biti glasnije. Jedna visibaba je rekla: "Pa i vi pjevate!" "A tko će onda plesati?" upitaju trave. "A zašto mi ne bi trubili!" veselo će jaglaci koji su izvirali iz zemlje. Tada je zbor bio dobar. Među njima su bili najglasniji jaglaci. Došle su ljubičice. One su cijeli ples začarale svojim mirisom. Slak je napravio vrata i različite naslove, npr: Dobro nam došlo, proljeće, Proljetni ples, Živjelo proljeće... Odjednom je došlo puno bubamara. Poslužile su kao svjetla. Crvene bubamare su bile crvena svjetla, a žute žuta svjetla. Cijelo vrijeme su lebdjele nad plesom. "A zaboravili ste na nas!" uzviknule su narcise i uključile se u veliku povorku. To je bila proljetna radost.

Katarina Pasanec, 2.b

Cvijet
Mateja Smerko
4.r., PŠ Sv. Matej

U Dubovcu prije dva stoljeća

1800. je godina. Čim sam kročila u selo, odmah sam vidjela promjene. U selu je svega deset kuća. Pokraj svakog čovjeka kraj kojeg sam prolazila budila sam znatiželju. Bila sam obučena drugačije nego oni. Imala sam računalo i fotoaparat, a oni još nisu ni poznavali TV. Muškarci i žene su nosili sukњe i bili su opasani širokim pojasmom. Kolibice su im bile vrlo malene, od drveta, obložene slamom. Na kraju se nalazila velika kurija i posjed velikaša i njegove obitelji.

Kad sam ljudima objasnila što radim i upoznala se sa svojim precima, vratila sam se kući u budućnost gdje i trebam biti.

Nikolina Salar, PŠ Dubovec

LJUBOMORNA VISIBABA

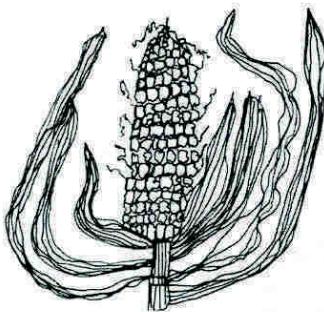
Prvog proljetnog dana jedna je crna, ružna i ljubomorna visibaba stajala na livadi. Bila je strašno ljuta. Misnila je samo na sebe i na svog dečka koji ju je ostavio. Misnila je da je najljepša za svojeg dečka. Visibaba se nije razgovarala sa ostalim cvijećem. Strašno i kako je bila ljuta na sve što je ugledala i čula. Na kraju proljetnog dana je visibaba još ljubomorna uvenula jer je postala zla i ohola.

Katarina Sačer, 3.a

Jesen u meni

Jesen je tiho godišnje doba. Dolazi tiho, sasvim neprimjetno, kao da ne želi da je upoznamo. Za neke je ona samo obična pojava, ali za mene je usamljena, tajnovita, željna ljubavi i prijateljstva. Ljudi je ne žele upoznati. Oni ne uočavaju da je usamljena, tiha i nikome ne želi zlo. Pomalo je tužna jer ostaje gola te se iscrpljuju njezini sokovi. Ostaje sama bez jednog prijatelja. Podseća me na neke ljudе koje poznajem. Mnogi ne vole jesen, ali ona nije kriva što je tako tužna. No, svako godišnje doba je potrebno i korisno. Volim jesen jer me ona potiče na razna razmišljanja i o životu ljudi i o meni samoj.

Valerija Benko, 7.a

Kukuruz, Luka Kosec, 2.b

Moja putosvitnica

Tog jutra, uznemirenog od igre vjetra, dok je na svim stranama oživljavala vika ljudi, tamo na kraju sela, u nemirnom Slanom Potoku prostire se dolina žutih jaglaca, a Slani potok teče kao da nema kraja. Mekano i zlaćano, slijeva se s modrim nebom kojim lebde maglom istkani oblaci. Nemirno i razigrano žubori, a neprekidni pljusak vode i uzdasi pjene remete tajanstvenu tišinu koja se sakrila unutar gorskih vrhova mog prekrasnog Hrvatskog zagorja.

O Slanom Potoku poznata je legenda koja kaže da je na samom izvoru Slanog potoka pronađena sol koju su koristili ljudi iz okolnih sela i naselja za vrijeme 1. i 2. svjetskog rata. Nakon rata sol se zasipala u potok, te je potoku dano ime, koje i danas nosi.

Nebom su plovili djelići oblaka, raskošni, čudnih oblika i boja, tu - nježni i pepeljasto plavi, tamo - oštiri i zagasito crveni kao odvaljene komadine stijena.

Podalje od mene nalazi se mjesto na kojem je davno proliveno mnogo krvi u bitci protiv Turaka. Mlaka. Krvava Mlaka, ime koje govori sve. Još i danas ljudi, koji tuda prolaze, pritišće pri srcu neka tuga.

Noć je rasla spustivši srebrni pokrivač ispunjen tihim uzdasima. Lišće je uzdalo i šaputalo kao da krije neku tajnu. Šuma je stalno brujala, pjevala kao da prati ritam mojih koraka.

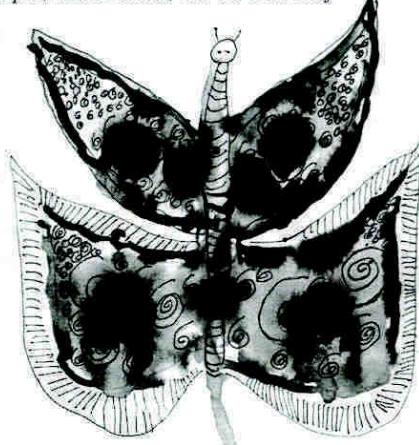
Pojavio se Mjesec. Njegov je kolut bio tako velik, krvavo crveni, te je izgledao kao prizor iz filmova strave.

Ivana Zebić, 8.b

Lipin pučkoškolac 5

Leptir, Mario Labaš, 2.r. PŠ Sv. Matej

HAIKU POEZIJA

Jesen

Rumena majka
pokraj potoka ide,
u malo selo.

Neven Lukina, 5. a

Proljeće

Stigle su ptice,
prvi proljetni osmjeh
za moje lice.

Martina Podvorec, 5. c

Zima

Umoran starac
teških koraka stupa
u pospan krevet.

Ivan Cinčić, 5. a

Proljeće

Veseo mladić
brzo livadom skače,
cvijeće niče.

Ivan Cinčić, 5. a

Ljeto

Mlada gospođa
zlatnim poljem trčkara
u sjaju sunca.

Ivan Cinčić, 5. a

Žuto cvijeće
žuti se na livadi
sa ružičastim.

Marija Salar, 5. a

Zima

Bijela gospa
vuče svoju haljinu
do malog grada.

Danijel Dijanić, 5. a

Riba
Valentina Hren, 3.a

MOJA PRIJATELJICA

Sjedimo na klupici pred školom na toploj proljetnom suncu moja prijateljica Darija i ja. Ona je vitka. Ima dugu smedu kosu koja leprša dok lagani vjetrić puše i njiše lišće na visokim stablima breza. Dva smeda oka izviruju ispod tamnih obrva. Usne su joj malene uvijek nasmiješene. Nosi narančaste hlače, plavu košulju i bijele tenesice. Voli razgovarati i smijati se. Veoma je sretna. Ona nije sebična. Jednom, kada je znala zadatak iz matematike, ona mi je pomogla i objasnila. Druži se sa svima i dobra je prijateljica. Ono što me najviše zadržava kod nje je njezina iskrenost i sabranost. Kad obučem nešto novo, nikada ne govori da mi dobro stoji samo bez veze, nego iskreno kaže kako joj se to sviđa. Nije lakomislena. Uvijek razmisli prije nego nešto kaže. Jednom prilikom sam joj otkrila svoju tajnu i još je danas dobro čuva u svom srcu. Inače, imamo mnogo tajni koje nikada nismo nikome rekli i po mome mišljenju to je jedan od uvjeta da sačuvaš dobro prijateljstvo. Jako je pristojna i dobra učenica. Ona nije zavidna ni meni ni drugima kada dobiju bolju ocjenu.

I tako razgovaramo na klupici i ja joj odajem mnoge tajne jer znam da me razumije. Ja se njome jako ponosim. Dobre smo prijateljice i iskreno se nadam da ćemo još dugo biti.

Dijana Bosec 6.c

Markova jabuka

Svi mi imamo svoje ljubimce o kojima se brinemo. Marko ne može imati nikakvu životinju jer mu to roditelji ne dopuštaju. Silno se želi o nečemu brinuti. Pa zašto bi to trebalo biti životinja?

To može biti biljka, na primjer jabuka. Otac mu je u rasadniku kupio mladicu jabuke jer ih Marko ionako voli jesti. Našao je pogodno mjesto i iskopao jamu u koju je posadio mlađe stabalce. Svaki dan je s ljubavlju zalijevao žednu jabučicu. Ona ga je zato razveselila prvim zelenim listićima. "Počela je rasti," veselio se Marko. S vremenom su počele rasti i nove grančice i jabuka je postajala sve veća. Marko je čak posudio od susjeda knjigu o voćarstvu tako da bi se što bolje brinuo o svojoj jabuci. Da bi bila zdrava i još veća trebalo ju je i zaštititi od bolesti. Zato joj je Marko pažljivo obrezao grane a zatim poprskao zaštitnim sredstvom. Uz toliko ljubavi i pažnje mlađa jabuka je izrasla u prekrasno stablo. U proljeće se njena krošnja zazelenila i prekrila cvjetovima. Marko je bio toliko sretan i ponosan na svoju jabuku. Ubrzo je došla jesen i jabuka je Marka nagradila svojim slatkim plodovima. Ne samo da je imao svog ljubimca o kojem se brinuo već je i za sav svoj trud Marko bio bogato nagrađen.

Manuela Novina, 2.a

Patke, Ksenija Kuhta, 8.b

SLUŠAM PJEŠMU VJETRA

Tek što sam legla u krevet začuli su se tih i nježni stihovi pjesme pod mojim prozorom, koju je donosio lagani vjetar iz daljine. Otvorila sam prozor da vidim tko to pjeva, a tada netko progovori veselim glasom: "Dobra ti večer devojčice draga, to sam ja, vjetar. Hoćeš li se pridružiti mom veselju i zajedno sa mnom zapjevati?" «Vjetar?» upitala sam iznenadeno. «Vjetar nikad ne govori, ali ipak ću ti se vrlo rado pridružiti, samo mi moraš reći stihove pjesme.» Nakon što je to učinio zajedno smo zapjevali:

"JA SRETAN SAM U PROLJEĆE
KAD LASTAVICA DOLIJEĆE.
SVE ZELENO I ŠARENO POSTAJE
PA PROLJEĆU NIŠTA NE NEDOSTAJE.
JA PLESAT ĆU OD SREĆE
I INITKO ME ZAUSTAVIT NEĆE".

Tada mi se zahvali i zaželi laku noć, a ja sam još dugo stajala kraj prozora i slušala stihove pjesme koji odlazili u daljinu.

Valentina Hren 4.a

"Prvi blagoslov doniješe riječi na papiru napisane"

Papir je pust i prazan bez riječi. Ali nije ljeplji ako su riječi bezveze.

Može se napisati sve tako lijepo, šaroliko, osjećajno, dirljivo i veselo. Ali blagoslov donose riječi koje su napisane uz trud i ljubav. Najosjećajnija su ljubavna pisma s mukotrpno napisanim pjesmama.

Riječi donose svakakve vijesti. Pa i to da je sada kraj.

Ivan Cinčić, 5.a

MRAVLJI GRAD

U mravinjaku iza devet brda nastala je silna pometnja. Kiša pada već tri dana, pa prijeti poplava cijelome mravljem gradu. Mravlja kraljica zabrinuto uzdiše: «Što ćemo sad? Oh, trista mu mrvica!» Mravlji generali zamišljeno vrte glavama i šetkaju tam-o-amo. Odjednom, začulo se: »Huuuuuram imam ideju! Znam kako spasiti mravlji grad!» To je kliknuo najmanji mravac koji još nije završio niti mravlju školu. »Što, što, brzo reci!» govorila je kraljica. »Moramo se podijeliti u tri grupe. Prva grupa neka nosi hranu na obližnje drvo koje ima visoku rupu. Druga neka nosi kamenčice i zemlju oko mravinjaka. A treća grupa neka slaže na mravinjak.

Narisat ću vam moj plan. Ali prvo netko mora iskopati tunel.» objasnio je mali mrač. "Dobro, učiniti ćemo tako", složila se kraljica. Cijeli dan su mravi radili i u ponoć su završili. Svi su umorni i pokisli otišli u rupu. Kišilo je još dva dana. A treći dan je zasjalo sunce. Svi su pojurili prema mravinjaku. Od znatiželje svi su otkopavali mravinjak. Kad su ušli, sve je bilo suho. Koja radost! Svi su slavili mravac. Kraljica mu je dala i svoje kraljevstvo i krunu.

Robert Anušić, 4.b-literarna grupa

POZDRAV PROLJEĆU

Po grani ptice skaču
i veselo cvrkuću
a leptiri oko cvijeća ljeđu
jer se vesele proljeću.

Nikolina Novosel, 1. b

Na vrbi kraj potoka,
vjerujte bez šale,
cvatu srebrne i žute
mace male.

Ivana Stakor, 1. b

Visibabe, jaglaci i Šafrani
zapjevali na tratinu
najljepšu pjesmu suncu
i proljeće!

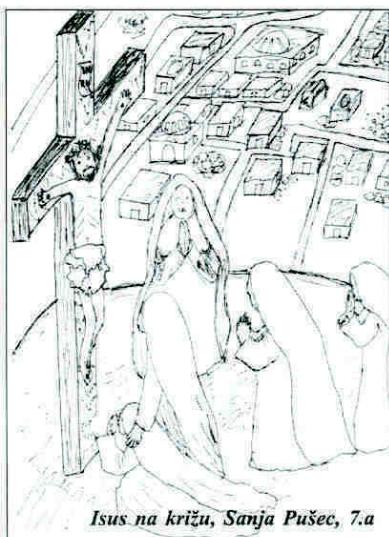
Antonija Sviben, 1. b

Opis Boga

Bog je stvorio svijet. Prvo nebo i zemlju svijetlo - dan i noć i tako sve redom. Bog je svemoguć.

On nam daje snagu za daljnji život. Bog je na nebu mi ga ne možemo vidjeti, ali on može vidjeti nas. Mi ljudi molimo se Bogu. Bog je za nas ljubav, radost, pobjeda, sigurnost, vječan život.

Valentina Mezdić, PŠ Dubovec

Isus na križu, Sanja Pušec, 7.a

poziva, postoje samo osjećaji. Dolazim do svoje prabake, saginjem koljena i palim svijeću. Nisam je nikad upoznala, a kako mi je samo bliska.

U treperavom plamenu što se izdiže sa svijeće, prenosim svoje misli osobni što mi nešto znači, a obilježava je vječno drveni križ.

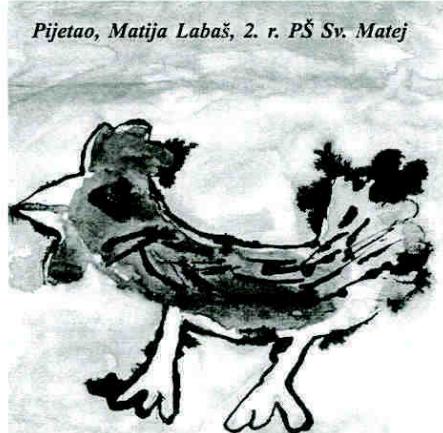
Ivana Škudar, 8.a

VJETAR SE ZAPLEO U GRANE

Bio je lijep sunčan dan. Išao sam u šetnju. Zaputio sam se u šumu. Šuma je bila prekrasna, gusta, puna boja. Krošnje su se zelenile. Prošao sam kraj izvora. Voda je bila čista. Polako je žuborila. Popeo sam se na brdo, gazio sam zelenu mahovinu. Bila je tišina. Čuo se samo cvrkut ptica i osjećao miris šume. Odjednom se naoblaci. Počeo je vjetar puhati i njihati grane. Trčao sam prašnjavim putem prema kući. Crni oblaci su plovili prema kući. Nekoliko puta sam stao da se odmorim. Promatrao sam šumu. Grane su se borile s vjetrom. Drveće je bilo nemoćno. No šuma se nije predavalala. Žestoko se borila. Vjetar se zapleo u grane. Grane ga više nisu htjele pustiti. Zarobile su ga dok se ne smiri.

Božidar Hren, 3.a

Pijetao, Matija Labaš, 2. r. PŠ Sv. Matej

Sova || ja

Imam sovu. Živi na mojoj terasi u kućici za golubove. Ona ima velike oči i okruglu glavu. Hrani se štakorima i drugim štetočinama. Tata mi je pričao kako je jednom čovjeku po danu ozlijedila oči jer je posvijetlio sa svjetiljkicom. Moja nije takva zato jer je mlada. Jednog dana sam je sa bakom išla pogledati dok je spavala. Mi smo glasno pričale i sova se probudila. Naglo je izletjela pa sam pala. Jako sam sretna što živi u mom dvorištu. Ona je moj ljubimac.

Monika Boroša, 2.b

NOVO SUNCE RAĐA SE U MENI

Proljeće je. Sve se budi. Priroda svoja bijela lica pere na jutarnjoj kiši. Moj veliki voćnjak naglo se probudio i valjda se htio umiti. Šljive su svoje maleno perje počele sipati po dvorištu. Trešnja koja stoji pred mojim balkonom jedva čeka male radišne pčele koje žive u crvenoj košnici da joj uzmu pelud. Čak se i djedovi golubovi vesele, valjda misle da su ih posjetili daleki rođaci. Moji fazani su oduševljeni proljećem i novom kućicom koju smo izradili tata i ja. Ne znam, ali novo sunce se rađa u meni. Svako proljeće moj voćnjak, Majka Priroda i ja radujemo se novome čudu što nam daruju proljeće.

Danijel Dijanić 5.a

Lipin pučkoškolac 5

ZUSAMMEN DURCH DEUTSCH

Ich denke

Ich denke, bevor ich aufstehe:
 Ich bin ein Mensch
 und bin im Bett
 und das Bett ist im Zimmer
 und das Zimmer ist im Haus
 und das Haus ist am Weg
 und der Weg in der Stadt
 und die Stadt ist im Land
 und das Land auf der Erde.

Und auf der Erde ist ein anderes Land
 und im anderen Land eine andere Stadt
 und in der Stadt ein anderer Weg
 und am Weg ein anderes Haus
 und im Haus ein anderes Zimmer
 und im Zimmer ein anderes Bett
 und im anderen Bett ist auch ein Mensch.
 Bevor ich aufstehe, denke ich.

Marija Zebić, 8.b

Durch das Jahr

Es ist Herbst, Herbst!
 Es regnet.
 Es ist Winter, Winter!
 Es schneit.
 Es ist Frühling, Frühling!
 Es ist windig.
 Es ist Sommer, Sommer!
 Die Schule ist aus.

Ivana Anušić, 6.b

Heute Nacht

Heute Nacht schreibt das Herz mit den
 Tränen
 kämpft mit dem Verstand
 und langsam Versteht,
 dass die Träne
 mit dem Regen
 nicht kämpfen kann.

Nataša Dubovečak, 6.c

Du!

Du bist Liebe meines Lebens,
 und
 ein wunderschöner Tag.
 Du bist mein Leben
 und
 mein Traum.
 Du bist mein Lied
 welches ich schreibe.
 Du bist einzige Ursache
 wegen der ich atme.
 Du bist Liebe meines Lebens
 und
 ein wunderschöner Tag.

Snježana Pandl, 5.a

Stara napuštena kuća

U mojoj selu na malenom brežuljku
 smjestila se stara napuštena kuća bijele boje.
 U njoj je nekad živjela stara bakica koja je
 nedavno umrla. Oko kućice je visoka trava
 i mali vrt koji je sav obrastao grmljem.

Kad prolaze pokraj kućice, djeca bacaju
 kamenje u nju, pa su prozori uglavnom
 razbijeni. Mene je uvijek hvatao strah kad
 bih prolazila pokraj kućice, jer su neka djeca
 pričala da se bakica koja je tu živjela utopila
 u podrumu punom vode, i da njeno tijelo u
 bijeloj haljinji još uvijek
 lebdi na vodi.

Odlučila sam
 pobjediti strah i
 znatiželju. Polako
 ulazim u kućicu.
 Unutra su dvije
 prostorije, kuhinja i
 soba. U kuhinji nema
 ništa zanimljivo osim
 starog metalnog
 posuda razmetanog
 po podu. Kad sam ušla u sobu, prvo što
 sam primijetila bio je prašnjav pod i
 poderane zavjese. U jednom kutu su ostaci
 kreveta i potrgani stol sa nekoliko stolica.

Na drugoj strani sobe je stara peć na drva
 koja je privukla moju pozornost na neko
 vrijeme. Zamislila sam kako bi meni bilo
 živjeti u takvoj bijedi, samoći i prije svega
 siromaštvu u kojem je živjela ta bakica.
 Naposljetku sam zavirila i u podrum, ali
 ondje nije bilo ničega osim hrpe starog
 smeća kao na nekom smetlištu.

Sada, kada prolazim pokraj te kućice,
 više ne osjetim strah, nego me preuzme val
 tuge i misao na staru dobру bakicu.

Martina Petrović, 7.a

X - FILE

Divan je i sunčan dan. Igram se na suncu. Najednom me zaslijepi jaka svjetlost. Ništa ne vidim. Onda svjetlo naglo nestane i sve je opet normalno. Otvoram oči i ugledam pravi svemirski brod, koji izgleda kao neka mješavina motora i mercedesa. Iz njega su izašla dva čovječuljka. Ja sam htjela pobjeći, ali se nisam mogla pomaknuti. Oni su mi rekli da se ne trebam bojati jer mi ne žele nauditi. Došli su sa Plutona. Pitali su me želim li putovati kroz vrijeme. Isprva nisam htjela, jer me je bilo strah tih malenih čovječuljaka, ali sam se predomislila. Krenuli smo. Dovozli su me na Pluton za dvije sekunde. Bilo je začudujuće, ali kad sam vidjela glavni grad njihove zemlje bila sam šokirana. Sve je bilo čisto, lijepo, predivno. Došli smo u njihov laboratorij. Ušli smo u vremeplov. Pitali su me u koje vrijeme želim otici. Ja sam željela ići u budućnost. Za jednu sekundu našli smo se u New Yorku. Letjeli smo nehom, kao i sve ostale letjelice, odnosno auti kakvi će biti u budućnosti. Sletjeli smo na tlo kraj nekog kafića. Zvao se "Ana" i bio je najbolji kafić u gradu. Za jednim stolom sjedilo je sedam osoba. Bile su mi nekako poznate. Tada mi je čovječuljak rekao da sam to ja, slavna filmska zvijezda, Vlasta, dobitnica Nobelove nagrade za matematiku, fiziku i kemiju, Danijela, najbogatija žena na svijetu, Sanja, slavna slikarica i umjetnica, Ana, najbolja atletičarka na svijetu s osvojenim olimpijskim zlatom 11 puta za redom, Matija, najbolji plivač na svijetu i Marko, slavni pjevač. Bila sam iznenadena jer nas nisam nikada zamišljala kao slavne osobe. Tada je gomila fotoreportera i novinara nahrupila na vrata. Gurnuli su me u stranu te sam zamalo udarila glavom u zid. Vidjela sam kako tih sedam osoba bježe u svoje letjelice. Pokušali su se sakriti od javnosti, ali im nije uspjelo. Tada mi je čovječuljak rekao da se moramo vratiti. Odvezao me je u naše vrijeme na livadu na kojoj sam se igrala. Tada sam vidjela da mi prilazi šest osoba: Sanja, Danijela, Ana, Vlasta, Matija i Marko. Zajedno smo se veselo igrali sve do noći.

Ana Lešković, 6.a

Ruka brža od pameti

Vruć dan u srpnju. Žed nepodnošljivija od vrućine. Odlučim otici u trgovinu po sok. U mom novčaniku ostale su samo kovanice od 10 lipa. Izgleda da džeparac kasni. Uzimam pregršt žutih kovanica u jednu ruku, a u drugu nekoliko bombona sa stola. Krećem u trgovinu.

Na cesti susrećem nekoliko poznanih koji su znojni i umorni, pa me nevoljko pozdravljaju. Ulazim u trgovinu. Pozdravljam prodavačicu koja sjedi i jede krokiće. Iz kuta me znatiželjno gleda nekoliko muškaraca mutna pogleda s punim flašama pred sobom. Ne obazirem se na njih i zamolim prodavačicu sok od jabuke. Ona kaže da ga ima u skladištu i pita me mogu li malo pričekati.

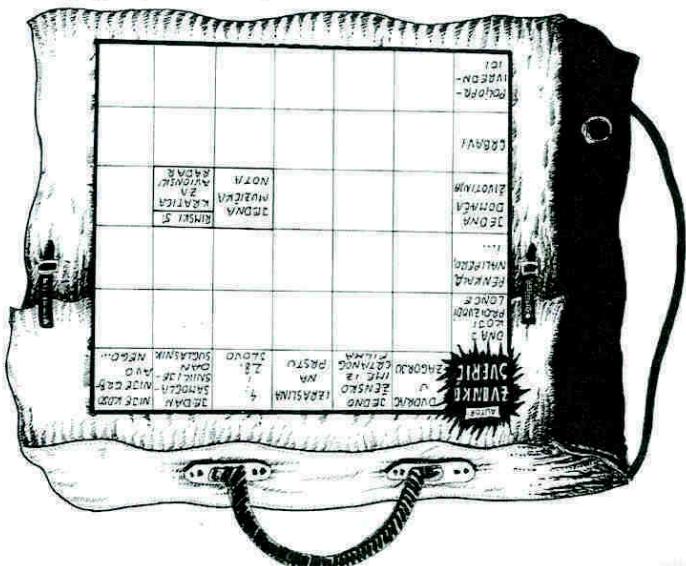
Naravno, odgovaram potvrđno. Toliko sam žedna da bih za hladan sok pet puta pješice došla do Sjevernog pola u kratkim hlačama. Prodavačica odlazi u skladište, a ja pogledam u svoje ruke koje su pune bombona i lipa. Odlučim pojesti bombone tako da mogu uzeti sok, no zabunom stavljam lipu u usta. Od odvratnog okusa metala počinjem pljuckati lipu po čitavoj trgovini. Od srama istrčim iz trgovine brzinom munje. Iz sebe čujem prodavačicu koja me doziva da se vratim i ostale kupce kako se gromoglasno smiju.

Na kraju tog nesretnog i nespretnog događaja uopće nisam više bila žedna. Samo posramljena. Kada sam se vratila kući, malo sam bolje razmisnila i nasmijala se. Ionako je važno znati se nasmijati na svoj račun, zar ne?

Martina Mikulić, 7.c

Puran
Ivana Brlek, 2.r.
PŠ Sv. Matej

PANU, KNJIGA, SOK, ČER, MARIČA, LOPOV, LUBAVI, KLJUC, KAP, KONAC, STOLICA, OVC, AUTOMOBIL, LUBAVIČICA, KOSA, SAT, LISICA, LUST, USTA, IVO, LABUD, BRD, LELA, DRVA, SNOV

C	S	T	O	L	I	C	A	L	B	U	D
N	J	N	K	S	O	V	I	A	T	T	A
A	O	O	O	V	I	A	S	S	V		
P	V	D	K	C	P	A	O	O	U	S	T
E	I	R	I	M	P	Q	M	A	J	I	C
C	P	B	A	A	E	I	O	N	P	I	U
U	U	L	K	I	C	I	B	A	S	O	K
L	U	B	A	V	V	I	I	I	G	L	
K	L	L	O	P	O	V	L	C	A	N	O

OSMOSMJERKA

Martina Milkovic, 7.c

poput tebe.

dobari. Svi ma bi nam trebalo jedan pravilni projekt!

11-12: Pravila svi ma si dobitan, iskrreni!

projekta.

skodilo ni tebi. Samo malo više truda i mat ćeš

poklusa biti iskrneniji/ja prema drugima.

8-10: Misliš samo za sebe i na sebe. Projekti de

imaju zbrog vlastite rekla me. Bilo bo najbolje da

projekti biti iskrneniji/ja prema drugima.

4-7: Misliš samo za sebe i na sebe. Projekti de

rezultati:

Rezultati:

4. a1 b2 c3

3. a2 b3 c2

2. a3 b2 c1

1. a3 b1 c1

Bodovi

C) Prvotazas i molis gajda ti oprosti

b) Zamucac i poklusa slagebito.

a) Naravno, odgovoriti negativno.

4. Zaujbio/la si se projekti uzmakne.

Prateličicu dečka/curu. On/ona

postavlja li je to istina.

C) Reči ges svole misijene jasno i glasno.

a) Pokluzat ges jasno o nečem drugom.

Upita te za misijene. Tebi se haljinu ne

3. Prateličica ti ima novu haljinu.

Upita te za misijene. Tebi se haljinu

stalija ne mogu se skititi gde.

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

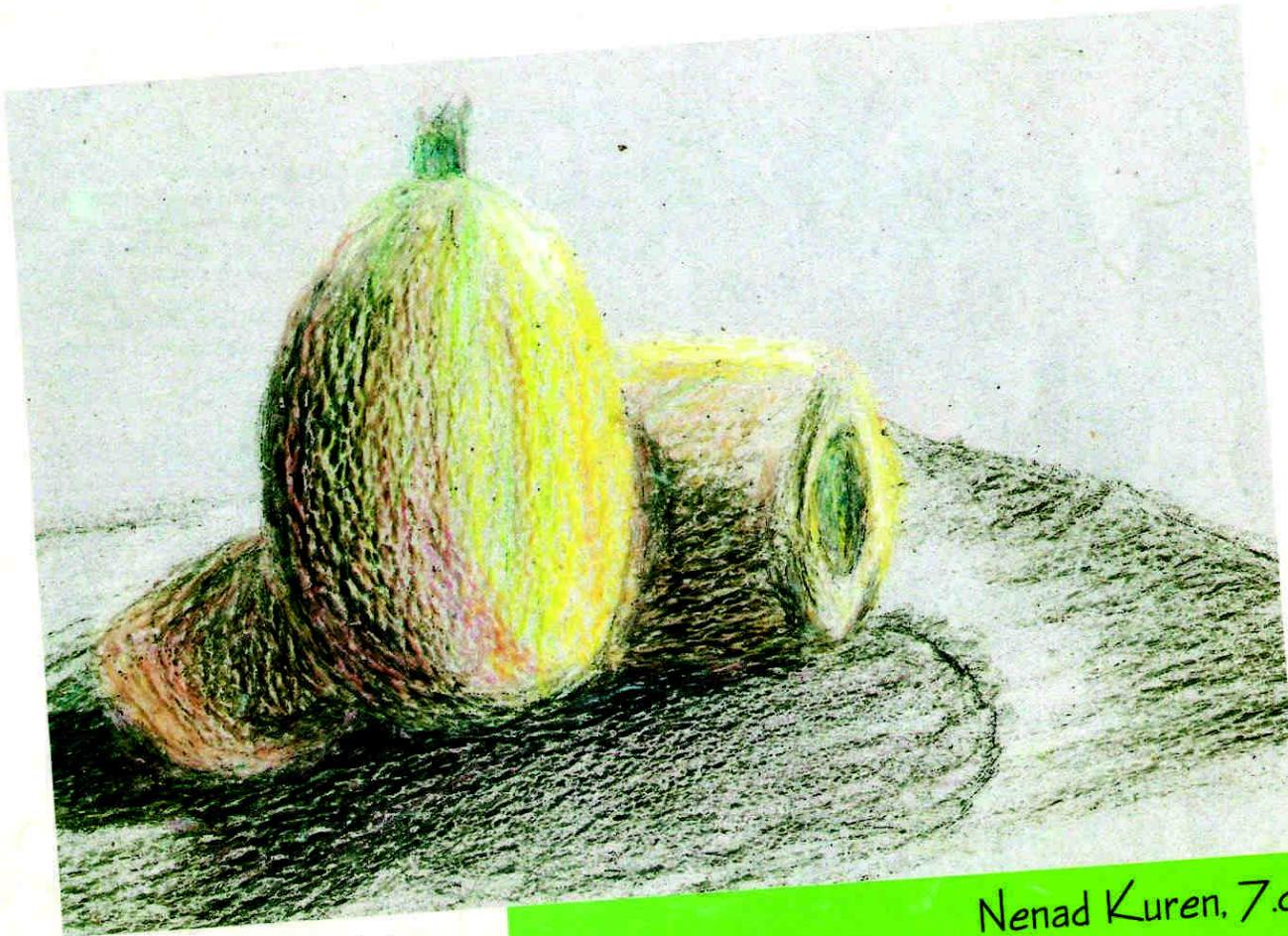
čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

čas se nekako izvuci npr. joj, negdje sam ga

Luka Kosec, 2.b

Pače, akvarel

Mrtva priroda, pastel

Nenad Kuren, 7.c